ANUL II. — No. 13 1 MAIU 1926

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Năpăstuirea Moţilor la ordinea zilei

In acord cu brava noastră studenţime universitară L. A. N. C. Regionala Cluj, se identifică deplin cu revindecările Moţilor precizate în memoriul înfăţişat M. S. Regelui prin dl dr. Amos Francu şi va apela la centrala L. A. N. C. ca să angajeze întreaga Ligă pentru a duce la izbândă lupta de viaţă a Moţilor. In acest scop Regionala va da tot sprijinul său atât delegaţiilor Moţilor cât şi locuitorilor din Cluj Mănăştur, cari vor solicita intervenţia urgentă şi efectivă a guvernului pentru înlăturarea nedreptăţilor strigătoare la Cer săvârşite prin regimurile anterioare şi aprobă ca membrii Ligii: dl Maior dr. Băleanu şi Căp. Şiancu să conducă delegaţiile la Bucureşti.

Iată şi textul acestui memoriu adresat dlui Ministru al Agriculturii:

Domnule Ministru!

Doleanţele Moţilor din Munţii Apuseni şi a comunelor dela poalele acestor munţi sunt fixate în memoriul înaintat M. S. Regelui, precum şi în memoriul adresat domnului preşedinte de Consiliu, adnexat, în memoriul dela 12 Aprilie 1924 contrasemnat şi ratificat de delegatul guvernului; aceleaşi revendicări au fost adoptate în memoriul parlamentarilor şi experţilor, deasemenea adnexat.

Cum guvernul anterior, în contra făgăduinţelor M. S. Regelui a dat soluţiuni potrivnice intereselor de viaţă ale comunelor, proprietari de antiquo ai pădurilor şi păşunilor, călcând şi dreptul istoric şi legea agrară, solicităm respectuos noului guvern, ca să determine măsuri administrative, judiciare la Comitetul Agrar şi legislative pentru înlăturarea ruinii elementului băştinaş din ţara Moţilor.

In particular ţinem a sublinia înainte de toate, că dupăce în zilele de 17 şi 20 Aprilie a. c. s'au publicat la Comisiunea judeţeană din Cluj hotărârile Comitetului Agrar pentru păduri şi păşuni comunale, prin cari cu călcarea legii în masivele contelui Gheorghe Bánffy, Urmánczy — cunoscutul ucigaş al Moţilor dela Beliş — şi Tischler Mór, Büerger Albert şi baronul Albert Bánffy din ocolul Huedin contra legii agrare şi contra promisiunilor solemne ale guvernului anterior s'au scutit în favorul societăţilor exploatatoare şi a proprietarilor, cari au devastat barbar şi fără a reîmpăduri masivele păduroase de brad, solicităm ca imediat să se i-a măsuri obligatoare pentru oprirea tăierii pădurilor, revocarea autorizărilor de exploatare şi anularea la intervenţia Ministerului de Domenii şi de Justiţie a celor trei hotărâri ale Comitetului Agrar în cauză.

Cererea de reviziune — adnexată — în cauza Gh. Bánffy precum şi cererea de reviziune aflătoare la dosar în cauza Urmánczy-Kalotaszegi şi în urmă cererea şi contestaţiile dela dosarul Tischler Mór etc., dau dovezile absolute de călcările de legi în formă şi în fond, arătate de apărătorul nostru desinteresat dr Amos Francu, pentruca comunele noastre reprezentate prin subsemnaţii delegaţi să fie frustrate de cota disponibilă maximală în păduri şi păşuni, scutindu-se exploatatorii.

In scurt:

1. In cauza Gh. Bánffy s'a invocat autoritate lucrului judecat pe când comunele — afară de Răchiţele şi Dealu Botti — nici când nu au fost citate, nici măcar la Comisia de Ocol, iar comuna Răchiţele şi Dealu Botti au fost citate la Comisia de Ocol numai în materie de expropriere, iar împroprietărirea s'a făcut de Comisiunea Judeţană fără afişarea obiectului, ca instanţă de apel, cu eliminarea instanţei întâi: Comisia de Ocol. Deci Hotărârea No. 84/1923 a Comisiei Judeţene, care nici când n'a fost comunicată cu comunele nu poate constitui autoritatea lucrului judecat pentru nici una din comunele interesate.

Scutirea societăţilor „Regatul Mare“ şi „Râul Alb“ (Tischler) în numele contelui Gh. Bánffy, care a încheiat contractele după 1 Dec. 1918, este conf. art. 4 L. R. A. nulă şi nevalidă şi prin aceasta comunele sunt lipsite de 7000 jug. pădure de brad, masiv, din care după enormele devastări, abia vre-o 5000 jugăre trebue distribuite între comunele convergente, conform convenţiunilor încheiate între comune.

2. In masivul Urmánczy, contra cererii de revizuire a Casei Pădurilor şi a câtorva comune interesate, pe când celelalte nici până acuma n'au nici o cunoştinţă de nici o procedură şi pe când nici una dintre comune nu a fost citată la instanţele de fond, s'au scutit în favorul „Kalotaszegi“ (Grödl-Groza etc.) după devastare de 20000 jugăre, singura pădure existentă de 7600 jug. pe baza unui contract, declarat în fals, încheiat afirmativ în 1916, fără a se cerceta falsitatea — tot pe baza raportului Insp. Golgoteanu — pe când Statul, ca urmaşul de drept a părţii contractante Urmánczy, pe temeiul călcării legii silvice, prin devastări fără reîmpădurire, chiar dacă ar fi valabil contractul, trebue să-l rezilieze şi astfel să exproprieze integral şi superficie şi subsol din moşia absenteistului Urmánczy.

Cauza e delucidată şi prin inter-

pelarea în Cameră a fostului deputat dl Victor Moldovan.

3. In masivul Tischler etc. instanțele de fond în concordanță cu opiniile silvice au expropriat și împroprietărit integral comunele, iar Comitetul Agrar reducând cota legală maximală disponibilă, au scutit pentru proprietarii Tischler, Buerger și soții, pe baza raporturilor de 2 ori false și declarate de douăori în fals prin apărarea comunelor, ale inspectorului Golgoteanu, peste 1000 jug. teren de pădure — singur existente — și astfel comunele rămân și fără pădure și fără pășune, contra art. 34 din Legea agrară, care declară obligatoare opiniile silvice.

Peste tot, Comitetul Agrar a permis să se dee pășunile date în terene păduroase, urmând ca după legea Constantinescu, proprietarul să-și ducă lemnul în curs de 2 ani, pe când prin acest sistem de-oparte se frustează comunele de lemn — baza existenței lor — și de altă parte se creiază „Karst“ în Munții Apuseni!

Aceste sunt durerile noastre cele mai arzătoare, în păduri și pășuni, pe lângă devastările ce am suferit prin inundațiuni și pe lângă sistemul abuziv, cu care s'a făcut colonizările, în loc de a așeza surplusul de populație din Munții Apuseni și peste tot din țara Moților în moșiile dela hotarele de Vest, scutite de nedreptul de sub expropriere în atmosfera de venalitate în care trăim și în rezervele păduri ale Statului, cum e a contelui Andrássy, remunerat cu daruri naționale, cu prețuri de expropriere peste tariful legal.

In consecință menținând întru toate rugămintele formulate în memoriul către M. S. Regele și către președintele de Consiliu anterior, ne rugăm să se iee de urgență următoarele măsuri pentru înlăturarea peirii Moților.

I. Să se oprească imediat tăerile în toți Munții Apuseni și în toate versantele lor, prin societățile exploatatoare și proprietari, revocându-se toate autorizațiile de exploatare și să se constate și pedepsească infracțiunile aduse Legii silvice, prin devastările pădurilor, reținându-se ca garanții prețul de expropriere și în acelaș timp să se ordone procedura disciplinară și penală contra tuturor organelor silvice și agricole vinovate pentru ilegala soluționare a chestiunii pădurii și pășunii comunale în frunte cu Inspectorul gen. Golgotean care fără a fi la fața locului, a dat expertiză deși zăpada îl opria a străbate în regiuni și a uzat de un sistem de falsuri în favorul proprietarilor și a societăților pentru a anula efectele naționale și sociale ale legii agrare.

II. A determina Comitetul Agrar să revoce și anuleze hotărârile aduse în masivele Bánffy, Tischler, Urmánczy etc. ordonând în acelaș timp exproprierea baronului Albert Bánffy reclamant la Liga Națiunilor, neexpropriat integral până acuma și înlocuirea cu alte hotărâri, cari observând după putință cota maximală să împroprietărească pe comune prin exproprierea integrală a tuturor masivurilor de păduri și pășuni, a tuturor comunelor interesate dintre cari o mulțime a fost eliminate, complet, cum sunt Giurcuțele, etc., conform convențiunilor încheiate, unde există aceste, ca la Bánffy și Tischler și conform legii, după un plan de ansamblu la celelalte comune.

III. A împroprietări cu loturi și a înzestra cu casă, sămânță, acarete și credite pe coloniștii așezați în Sătmar, Bihor și Bănat, a întocmi noui tablouri de colonizare în toată țara Moților și a complecta tablourile de împroprietărire, considerând în prima linie, că foștii voluntari și gardiști naționali conform legii, tablouri greșite în urma absenței locuitorilor și a ușurinței organelor agricole și în urmă a revizui și anula toate scutirile de expropriere dela întreaga frontieră de vest, unde s'a făcut scutiri nelegale ca de ex. la Abația din Mölk (Austria) în Marghita, la contele Zichy etc., și a îngriji de imediata colonizare a Moților muritori de foame atât la hotarul de Vest cât și în interiorul țării spre pildă în pădurile expropriate dela Andrássy, rezervate Statului, îngrijind în acelaș timp, ca cooperativele silvice țărănești să fie organizate în mod obligator.

IV. A asigura, ca prin o lege specială toate pădurile și pășunile din țara Moților definită în legea de amestie și întregită cu plasa Hălmaj (jud. Arad) să se exproprieze și cari nu au fost acordate prin Reforma agrară, a se distribui comunelor din tara Moților organizându-le într'un corp economic autonom, după pilda grănicerilor și a le reda în administrație proprie silvică cu ajutoriul cooperativelor obligatoare.

Astfel se va respecta și cuvântul M. S. Regelui, că „pădurile și pășunile din Munții Apuseni vor fi ale Moților“.

V. A se dispune imediat, ca parchetul silvic, ce compete comunelor din pădurile comunale și particularilor din pădurile Statului, să se dee imediat spre tăere, iar pășunile să se lase până la noui dispozițiuni în arendă forțată.

VI. Să se asigure împlinirea cererilor cuprinse în memoriul către M. S. Regele — în afară de cele menționațe — după natura lor, pe cale administrativă, ori prin Comitetul Agrar și organele subordonate ori pe calea legislației speciale.

Intervenind în acest înțeles și pentru revendicațiile formulate mai sus și anume cele ardente: în păduri pășuni și colonizări imediat, iar restul după deschiderea Corpurilor Legiuitoare, existența Moților poate fi ușurată, la din contră condamnată pierzării.

Primiți Vă rugăm domnule Ministru, asigurarea românescului nostru devotament.

București, la 27 Aprilie 1926.

Delegații comunelor din Munții Apuseni.

Anexe: Memoriul către M S Regele,
„ „ fostul preș. de Consiliu,
Memoriu Comisiei Parlamentare,
Reviziunea în cauza Gh. Bánffy
Memoriu Bossie-Francu,
Adresa Francu către d. Brătianu.

Hipocrizia lor și naivitatea noastră

Cu cât se studiază mai stăruitor chestiunea jidovească, cu atât i se descoperă mai multe laturi și mai numeroase fibre prin cari semitul modern pătrunde înveninâd organismul societății ariene.

Infiltrația adâncă a mentalității iudaice a ajuns atât de departe în toate domeniile vieții noastre, încât e necesară o cercetare aprofundată spre a da la lumină germenii vătămători și o energie eroică spre a scoate dușmanul de veacuri din sânul nostru.

Chestiunea jidovească are un trecut și mai ales o actualitate atât de complicată prin amestecul disolvant al Jidanului în evoluția fiecărui neam încât lumină riguros științifică ar începe să se facă numai dacă s'ar înființa un curs special la Universitate asupra *doctrinelor subversive* făurite de Jidani, cu scopul precis de a destrăma coheziunea socială și națională a popoarelor creștine.

Ceeace ar forma obiectul interesant al unui curs academic în răstimp de un an, nu se poate indica nici

în liniile cele mai largi în cadrul unui articol de revistă.

Spre a da numai o slabă idee despre partea actuală a chestiunii jidoveşti, — fără a-i schiţa trecutul la diferitele popoare timp de 30 de secole, — şi spre a produce o simplă impresie asupra cititorului despre adâncimea la care au străbătut fibrele mentalităţii jidoveşti în organismul creştin, mai ales spre a face dovada cât de subversivă este infiltraţia semită cu câtă hipocrizie lucrează faţă de noi; să-mi fie permis a aduce câteva exemple luate din frământata vreme, prin care trecem.

De când Jidanii au ieşit din *ghetto*-urile lor medievale, în care singuri s'au izolat prin ura talmudică contra creştinilor şi prin neputinţa istoric dovedită de a se asimila, de când acest neam prin naivitatea popoarelor europene a obţinut încetăţenirea, începând dela marea Revoluţie franceză, sufletul arian este agitat cu doctrine puse în circulaţie, ca o marfă bună pentru cumpărător, dar vătămătoare celui ce o vinde. Marfa se produce ori în fabrica spiritului curat iudaic, ori în oficina mentalităţii jidovite.

Negustorul care o aruncă pe piaţă este ori Jidanul pur sânge ori Jidovitul care poate fi inconştient sau vinovat dacă o face pentru arginţii lui Iuda.

Consumatorul este creştinul înşelat cu o desăvârşită perfidie. Inşelătoria se constată după producerea celei mai ademenitoare iluzii despre fericirea generală; dupăce societatea ariană, târziu deşteptată la realitate a ajuns la convingerea că totul a fost un vis combinat cu meşteşugire în profitul exclusiv al distribuitorilor de doctrine inventate spre a amăgi pe naivi. Până să sosească însă desamăgirea, Jidanul şi-a făcut afacerea a isbutit să slăbească legăturile de solidaritate socială şi naţională, pe cari se întemeiază propăşirea normală a oricărui neam.

Câteva exemple.

I. Jidanul este cel mai stăruitor şi entuziast propovăduitor al *internaţionalismului.* Pentru alţii el a inventat teoria că omenirea numai atunci va ajunge la maximum de bună stare, cultură şi fericire, când vor dispărea graniţele dintre naţiuni, când toate Statele abdicând dela actuala lor suveranitate vor consimţi să trăiască sub ocrotirea unei singure organizaţii universale, aşa cum se străduieşte Jidovimea să-şi construiască Liga Naţiunilor. Pentru alţii astfel vorbesc şi lucrează; *pentru ei* însă sunt cei mai *intoleranţi naţionalişti.* Nici un Jidan nu poate contesta că tot neamul lor consideră, că cel mai preţios bun obţinut de pe urma războiului este creiarea Statului lor *naţional* în Palestina. Toată lumea iniţiată ştie că naţionalismul jidovesc în Palestina se manifestă faţă de populaţia arabă cu o intoleranţă, un exclusivism şi o cruzime care a adus pe Arabi la exasperare. Aşa dar, pentru noi creştinii sunt *internaţionalişti*; pentru ei, Jidanii sunt cei mai înverşunaţi *naţionalişti.*

II. Alt exemplu. Faţă de credinţa creştină, cu izvoarele ei de dogmă şi tradiţie, Jidanul îşi permite să exercite un desfrânat spirit de critică, ţintind să sporească prin propaganda-i perfidă numărul aşa zişilor *liber cugetători.* Ateismul este tema lui de predilecţie, bine înţeles pentru uzul creştinilor. Când nu ne poate târî la această extremitate, atunci caută să slăbească creştinismul prin provocarea schismelor sau cel puţin certelor religioase. Iată ce mărturiseşte în această privinţă un rabin în discursul ţinut la 1880 în faţa unui consiliu de rabini, adunaţi spre a comemora o dată din istoria neamului jidovesc:

„Biserica creştină fiind unul dintre duşmanii noştri cei mai periculoşi, noi trebue să lucrăm cu stăruinţă să-i micşorăm influenţa; aşa dar, trebue pe cât este posibil să altoim pe inteligenţa creştinilor ideile de liberă gândire, de scepticism, de schismă şi să provocăm certurile religioase, cari sunt în mod firesc atât de fecunde în diviziuni şi în secte înlăuntrul creştinismului." [1])

Nu este aici locul de a desvălui urmele spiritului iudaic în toate schismele şi sectele ce se întâlnesc în istoria creştinismului dela apariţia lui până astăzi. In acest domeniu de cercetare, învăţaţii creştini au încă multe de făcut. Amintim numai din zilele noastre, noua sectă ce încearcă, prin stăruinţa şi finanţa jidovească, să-şi croiască drum prin mulţimea norodului creştin: amintim *adventismul,* căutând să smulgă dela sânul bisericii pe ţăranii şi meseriaşii români, pe cari îi ademenesc cu făgăduinţa fericirii comuniste şi a deslegării de orice jurământ către autorităţi, dându-le numele de *„pocăiţi"* ca şi cum credincioşii noştri sub scutul celor două biserici naţionale până acum ar fi trăit o viaţă plină de păcate.

Aşa dar, faţă de noi creştinii, Jidanul încearcă mereu a fi cel puţin reformator când nu poate propovădui *ateismul.* Dacă spiritul lui critic merge aşa de departe, să ne întrebăm un moment cum îşi exercită acelaşi spirit critic faţă de propria lui religie.

Aici se schimbă tactica. Toată lumea ştie şi istoria ne confirmă adevărul, că cel mai *habotnic conservator în materie de religia lui este Jidanul.* El nu se atinge de confesiunea mozaică de cărţile lui sfinte, cari nu cuprind numai reglementarea raporturilor între Iehova şi credincioşii lui, cari nu cuprind numai norme de morală, ci constitue un cod de legi civile, sociale, economice şi de drept constituţional pentru comunitatea jidovească ori unde s'ar afla pe glob. Merge aşa de departe cu pretenţia de a i se respecta ritul său mozaic, încât pe toate căile încearcă tot mai pretenţios de a introduce pentru coreligionarii lui excepţii sau restricţiuni, cu efectul de a destrăma ordinea legală a societăţii creştine. Astfel, au ajuns să pună taxe speciale pe alimente, cu privire la carnea *cuşer,* înfrângând regulamentele abatoriilor creştine; astfel, în Polonia au cerut şi obţinut ca copii de Jidani să fie dispensaţi, prin lege, de a veni Sâmbăta la şcoala creştină; [2]) iar soldaţii jidani să aibă voe a prânzi în oraş spre a se putea nutri cu alimente „cuşer".

Luând drept pretext o normă religioasă, ei refuză să dea cadavre jidoveşti la disecţii, spre a menţine şi înăspri starea de surescitare legitimă a studenţimei creştine, care cu drept cuvânt nu poate tolera ca Jidanul să înveţe anatomie pe cadavre creştine. Iată cât este de *conservator* Jidanul faţă de credinţa lui şi cum îşi exploatează religia spre a produce vrajbă şi slăbăciune în ordinea de drept a Statului creştin, care mai are naivitatea să-l adăpostească.

Invăţăturile Talmudului sunt considerate în aşa fel intangibile, încât de când din această legiuirile s'au scos textele, prin cari se batjocorea numele Mântuitorului nostru Isus

[1]) cf. Dreptul rasei superioare, tradus de I. C. Cătuneanu, Cluj 1924 pag. 39.

[2]) A îndrăznit şi în România întregită un rabin din Basarabia, dr Ţirelsohn, să se plângă guvernului, în şedinţa Camerii din 26 Noembrie 1925, că autorităţile şcolare de peste Prut obligă pe copii jidani să vină la şcoli şi în ziua Sâmbetei, afirmând, că această pretenţie este în contradicţie cu cerinţele culturale ale mozaismului. (cf. ziarul „Universul" din 28 XI 1925). Iată cum înţelege Jidanul să-şi întrebuinţeze religia spre a disolva ordinea de Stat, creiând excepţii în favoarea lui.

Christos de atunci, cuprinsul acelor fragmente bârfitoare se comunică şi astăzi tinerilor jidani în mod *oral* de către rabini. Aşa dar, s'a păstrat şi se transmite din generaţie în generaţie prin *tradiţie orală*, ceeace din consideraţie de simplă precauţiune s'a şters din talmud. Iată până unde merge spiritul conservator al Jidanului faţă de cărţile credinţei lui.

Prin urmare, *Jidanul este ateu şi liber cugetător pentru îndemnul şi îndrumarea creştinilor; dar rămâne cel mai habotnic păzitor al credinţei lui aşa cum a moştenit-o din străbuni.*

III. Alt exemplu. Viaţa intensă economică, ce s'a desvoltat în veacul trecut prin procesul maşinismului, a adus în mod firesc la împărţirea lumei productive în două sfere de de interese: proletariat şi capitalişti. Aceste interese se pot armoniza, aducând tăria şi prosperitatea Statului. Jidanul etern subversiv şi destructiv nu a căutat să contribue a le pune de acord, ci din răsputeri a lucrat să învrăjbească, să arunce în luptă clasa proletarilor în contra capitaliştilor. A venit cu teoria *luptei de clasă*, născocită de Jidanul Marx; a propovăduit *comunismul* făcând pe muncitorii creştini în naivitatea lor să creadă că aceasta este singurul regim social şi politic, aducător de fericire constantă şi crescândă. Dar pe când ei sunt *comunişti* pentru muncitorii creştini, aruncându-i contra capitaliştilor creştini până i-a împuţinat pe aceştia şi i-a scos din lumea marei finanţe; ei, pentru ei, au rămas şi s'au înmulţit ca cei dintâi capitalişti de pe glob.

Pe când Jidanii la Paris propagau comunismul la 1871 şi îl puneau în practică distrugând averea particulară creştină şi a Statului francez; te rog să afli, domnule cititor, că în acele timpuri de sălbătăcie sângeroasă, aţâţată în umbră de Jidani nici una din cele 150 de case ale Jidanului capitalist Rotschild, situate în Paris, nu a fost atinsă de furia incendiilor comuniste. Trebue să ştii domnule cetitor, că după teoria socialistă, inventată de Jidani, capitalismul este atacat numai spre a ademeni masele muncitoare, nu însă spre a distruge această formă necesară de viaţă economică în statul modern. Drept mărturie a acestei afirmaţiuni stă faptul, că Jidanul Gompers care a fost preşedintele uniunii tuturor muncitorilor din industria Statelor-Unite, a murit de curând lăsând drept moştenire mai multe milioane de dolari. Aşa dar, *Jidanul este comunist pentru creştini şi capitalist pentru cei din rasa lui.*

IV. Alt exemplu. In toate ţările unde pentru un motiv sau altul se clatină instituţia monarhică, veţi întâlni printre cei mai înfocaţi susţinători ai noului regim politic, agenţii din neamul lui Iuda: ori sunt pe faţă *republicani* ori împing dela spate cu sfaturi, gazete şi bani pe bieţii creştini naivi în credinţa lor simplistă, că pot pogorî fericirea pe pământ dacă prefac monarhia în Republică. Dar, pe când Jidanul este reprezentantul tuturor ideilor înaintate pentru creştini, te rog să afli domnule cititor, că în *Protocoalele Inţelepţilor Sionului*, în acea carte unde îşi desvălue gândurile cum să distrugă Statul creştin şi să înalţe pe ruina generală Statul iudaic, în acea carte de preţioase mărturisiri se recunoaşte, că idealul Jidovimei de pretutindeni este să creeze un regat având în frunte *„un despot din sângele Sionului“* [3]) *„un Suveran universal din sfânta sămânţă a lui David“*.

V. Alt exemplu de hipocrizie jidovească.

In nici o publicaţie, gazetă sau studiu, nu se face mai multă paradă de umanitarism şi nu se ridică un glas mai desperat de protestare când s'ar fi călcat cerinţele umanitarismului, adică a iubirii de om, decât în acele scrieri făurite de Jidani, sau dictate din umbră de ei vre-unui biet scrib creştin. Ca şi cum legea noastră creştinească nu ne-ar impune iubirea de aproape, ca fundament al întregii morale creştine! Ei bine, controlaţi vă rog, cum aplică Jidanul umanitarismul după ce a ajuns la putere; cercetaţi vă rog practica umanitarismului Jidovesc în Rusia sovietică.

Mă opresc aici.

Din cele mai sus arătate orice om de bună credinţă va trage următoarea concluzie:

Pentru creştini, Jidanul este: *internaţionalist liber cugetător, comunist, republican* şi *umanitarist.*

Pentru neamul lui, acelaş Jidan este; *naţionalist, tradiţionalist în credinţă, capitalist prin excelenţă, monarhist* şi de o *ferocitate criminală* când ajunge la putere.

Iată domnule cititor, ce trebue să-ţi aminteşti în fiecare moment, când răsfoeşti proza hipocrită şi subversivă, ieşită din tiparniţa „anumitei prese“.

I. C. Cătuneanu

[3]) cf. Protocolul V şi XXIV. Ed Roger Lambelin pag. 36 şi 153.

Legiunea „Iulia“

In Cluj se înfiinţează o legiune a tineretului şi în special a tineretului universitar, care urmăreşte scopurile indicate în Regulamentul L. A. N. C. I se dă numele de „Julia“, nume acceptat de toţi iniţiatorii acestei legiuni, ca amintire, că a existat la Cluj, o societate studenţească cu acelaş nume, care a fost desfiinţată de unguri pentru un timp mai îndelungat şi a fost ignorată complect le înfiinţarea centrului studenţesc din Cluj.

Organizarea legiunei se face după modelul legiunilor romane şi are de scop mai întâiu să dea educaţia naţională legionarilor ei, cari într'un timp dat să fie pătrunşi şi identificaţi cu ideea şi demnitatea naţională. Aceste elemente bine formate — tendinţa este ca întreaga legiune să cugete cu un singur cap şi să simtă cu o singură inimă — pot fi aparatul cel mai puternic de propagandă, de informaţii şi în cazul când L. A. N. C. va conduce destinele ţării să fie organul de control al administraţiei, justiţiei şi a altor organe de Stat.

In istoria neamului românesc nu găsim momentul când o generaţie s'ar fi organizat aşa fel ca să asigure pentru o întreagă epocă canalizarea vieţii de Stat. Prin aceasta nu vreau să afirm că nu au fost momente sublime în aceasta istorie. Au fost dar numai momente, explozii ale voinţei neamului, cari dedeau viziunea unei cimentări a viitorului, dar totul se localiza în timp şi din cauze cunoscute sau necunoscute ne depănam viaţa noastră mai departe cu nădejdea că marile momente vor mai reveni.

In lupta contra pericolului evreesc sistematizată de dl prof. A. C. Cuza înainte cu câteva decenii, s'au petrecut lucrurile aproape la fel, ca şi în întreaga viaţa noastră istorică. In această luptă totdeauna a fost sprijinit de tinerime, în special de tinerimea universitară, găsându-şi totodată adepţi şi între intelectualii mai bătrâni. A înfiinţat şi un mic partid politic care era condus de aceeaşi doctrină politică. S'ar putea pune întrebarea, pentruce dl Cuza la unirea tuturor românilor n'a avut cel mai mare partid politic din România, partid care ar fi putut canaliza în-

treagă viaţa noastră de Stat spre ţinta visată de toţi cari s'au unit într'un singur organism naţional.

Jidovimea cu tot art. 7 din Constituţia veche totuş a pătruns pe încetul în concertul vieţii româneşti, câştigându-şi în politica ţării româneşti, oameni, fie prin puterea banului, fie prin fracmsonerie, sau alte mijloace cari duceau la scop. In acelaş timp partidele politice existente înainte de războí, foarte puternice pentru asigurarea propriei lor existenţe acaparau din sânul studenţimei pe cei mai buni, în special pe aceia cari erau conducătorii ei şi adepţi a dlui Cuza. Ii trimetea în streinătate pentru perfecţionarea studiilor, totodată izolându-i de mişcarea naţională. Reîntorşi în ţară după 4—5 ani erau rupţi de curentul naţional şi antisemit, având în acelaş timp obligaţiuni morale faţă de aceia cari i-au trimes. Dl Cuza rămânea numai cu elementele cari se perindau pe la cele 2 Universităţi, cu ajutorul şi elanul cărora rezolva în mod efemer chestiuni cari treceau limita bunei conduceri de Stat.

Astăzi doctrina predicată de ani de zile de dl Cuza şi câţiva însoţitori credincioşi are un mare credit moral în faţa întregului neam românesc. Deoarece jidovimea dă asaltul cu ultimele mijloace ca să ne răpună să ne robească, de aceea în lupta care decurge trebue să avem avantgardele bine pregătite. Totodată întreagă suflarea românească să se topească într'un singur gând şi o singură simţire ca să reuşim să canalizăm viaţa de Stat şi etnică într'o direcţie de consolidare istorică, asigurându-ne o epocă solidă de cultură naţională.

Dr. L. Isaicu
Comand. Legiunei „Iulia"

Jafu1 pădurilor Fondului bisericesc din Bucovina

Munţii noştri aur poartă
Noi cerşim din poart'n poartă.

Incă de mult s'a constatat jafuri în avutul public, comise prin influenţa clandestină a prinţului Barbu Stirbey şi alţii jidani şi jidăniţi. Pomenim una dintre cele mai formidabile hoţii, a cărei pradă a căzut pe pădurile Fondului religios din Bucovina, faimoasa afacere „Anhauch", de pe urma căreia, pe lângă o exploatare neomenească a unei regiuni întregi de oameni sărăciţi, fondul bisericesc al Bucovinei a fost jefuit de peste 300 milioane Lei. In tainele acestui jaf fără precedent, fac un succint istoric al chestiunii după cum urmează:

Incă de pe vremea voevozilor Moldovei, bisericile, mănăstirile şi celelalte aşezăminte ale bisericei creştine din Bucovina au primit în mod succesiv ca daruri închinate un fond în păduri seculare de brad care astăzi cuprinde o suprafaţă de 241,964 hectare şi reprezintă o valoare de 8 miliarde de Lei.

Imensa bogăţie reprezintată de acest fond, constituind după raportul Bucovinei cel mai puternic sprijin de rezistenţă naţională şi propăşire culturală românească pentru elementul băştinaş al provinciei smulse dela patria mumă, întreaga preocupare a guvernelor austriace a fost cum să smulgă din mânile bisericii române această formidabilă avere.

După o întreagă serie de asalturi, împăratul Iosif II-lea vine şi dă suprema lovitură decretând confiscarea Fondului Bisericesc român din Bucovina, reducând toate forurile bisericeşti cu mitropoliţi, consistoriu, preoţi şi monachi, la rolul de simpli funcţionari ai guvernelor dela Viena. Toate plângerile, apelurile şi protestările poporului român din Bucovina faţă de această revoltătoare nedreptate au rămas fără nici un rezultat vreme de decenii cu toate promisiunile solemne ale împăratului Frantz Iosif făcute în 1899 unei deputaţiuni bucovinene.

In anul 1911 prin ajutorul interesat al potentaţilor dela Viena şi mai ales cu sprijinul şi complicitatea celui mai înverşunat duşman al elementului românesc, faimosul Coco Vasilco, un oarecare Anhauch mic negustoraş de lemne, reuşeşte să acapareze o mare suprafaţă a acestor păduri printr'un contract pe 10 ani, 1911—1921 pentru exploatarea de 2 milioane metri cubi de brad şi molift de pe o suprafaţă de 7000 hectare, cu preţul mediu de 9 (nouă) coroane metru cub. Incheierea acestui contract extrem de oneros a stârnit încă atunci o imensă vâlvă în întreaga Austrie şi a fost obiectul unor sgomotoase interpelări în Camera Austriacă. Luând cunoştinţă de acest jaf scandalos denunţat din rândurile unor buni patrioţi români, însăşi stăpânirea a instituit o comisiune parlamentară pentru anshetarea faptului.

Prin mijloace permise sau nepermise lucrările acestei comisiuni au fost amânate şi trăgănate sub pretextul războiului la infinit, astfel că în luna Octomvrie 1918, când s'a dărâmat imperiul Habsburgic, a găsit această anchetă tot ne terminată.

Dar atunci Bucovina rupsese lanţurile sclăviei austriace, iar Consiliul Naţional Român, instituit în guvern provizoriu sub preşedinţia nemuritorului patriot Iancu Flondor, printre primele lui acte de guvernământ ce le-a făcut, a fost acela de a reîntrona în scaun pe *Mitropolitul* Vladimir de Repta a repune biserica română în stăpânirea Fondului Bisericesc şi a da acest Fond în administrarea bisericii bucovinene. Şi imediat ce realipirea Bucovinei la patria mumă este oficial proclamată, iar la Bucureşti se institue primul guvern al României întregite, Iancu Flondor ca ministru al Bucovinei, pe temeiuri juridice serioase, obţine decretul lege Nr. 1257 din 19 Martie 1919 prin care se declară reziliate toate contractele marilor explotatori din Bucovina, încheiate sub monarchia Habsburgică, deci şi contractul oneros a lui Anhauch.

Dar Anhauch nu se lasă bătut. El vine imediat la Bucureşti şi prin concursul tuturor samsarilor mari şi mici, cari mişunau sub guvernul de atunci îşi găseşte proptele sus puse între cari prima pe Barbu Ştirbey. Cu ajutorul venal a lui Barbu Stirbey şi a repausatului Mihai Ferechide, care ţinea interimatul preşedinţiei consiliului de miniştrii, Anhauch reuşeşte să monteze o intrigă infamă împotriva lui Iancu Flondor, înşelând până şi buna credinţă a Regelui. Şi atunci inimosul şi cinstitul patriot bucovinean, desgustat şi decepţionat adânc de atmosfera oribilă care otrăvia primele începuturi ale României Mari, a aruncat sgomotos demisia, care a avut un adânc răsunet şi a provocat o serie de bine cunoscute incidente.

Banda jidovească Anhauch ect. îşi atinsese însă ţinta. Principala pedică ce se pusese în calea jafului fusese înlăturată.

Neamul lui Iuda având sprijinul lui Ferechide, complicitatea lui Ştirbey şi sub ordinele sale pe noul ministru paie al Bucovinei, Anhauch nu numai că reuşeşte să dărâme decret legea din 19 Martie printr'o simplă decizie a consiliului de miniştrii Nr. 173419 din 11 August 1919, dar obţine şi o nouă decret-lege Nr. 4405 tot din August 1919

prin care i se acordă prelungirea contractului până la 1930 cu aceleaşi preţuri ca şi înainte de războiu deci cu 9 coroane hârtie metru cub de lemn.

Şi pentru a se masca oarecum jaful acesta nemaipomenit s'a înjghebat o societate „Bucovina" în care Fondul Religionar a fost vârât ca acţionar, societate în care se înţelege primul loc în consiliu de administraţie a fost ocupat de Barbu Ştirbey. Aceasta este în linii generale istoricul celebrei afaceri Anhauch—Ştirbey, hoţie fără precedent care a lăsat întreagă biserica din Bucovina pe drumuri jefuind-o numai până acum de peste 300 milioane Lei.

Intrebăm pentru a multa oră, De ce? De ce? administraţia Fondului Religionar se lasă exploatată de cei mai mari duşmani ai neamului românesc... jidanii. De ce vinde pădurile frumoase ale moşnenilor slăvitului Voevod dela Putna cu preţuri de nimic la jidanii parazitari? N'avem şi noi bani? Nu suntem şi noi capabili de a ne administra moşia rămasă cu verdict strămoşesc nouă?, trebue ca jidanii parazitari să ne administreze şi să ne exploateze averile noastre strămoşeşti?

Până când oare va mai sta administraţia Fondului Religionar nepăsătoare? Până când? Până când? N'aude administraţia Fondului strigătele de durere a plăeşilor Bucovinei sau nu voieşte s'audă?, nu îi este milă de plăeşii băştinaşi ai Bucovinei care au ajuns astăzi să se închine neamului parazitar pentru ai primi la lucru spre a-şi câştiga pânea de toate zilele? Cât va mai tolera ca neamul parazitar să se bucure de toate isvoarele de bogăţii ale acestei regiuni?

Jalea ce se arată azi celui ce trece prin Bucovina e înspăimântătoare când vede frumoşii munţi de odinioară astăzi pleşuvi şi toate pădurile exploatate de neamul lui Iuda... De-i negustor e jidan, de-i antepreno: e jidan, de-i muncitor e creştinul băştinaş, iar administraţia fondului bisericesc doarme nu vede nimic (doarme iepureşte). Oare când se va trezi sau aşteaptă ca noi să o trezim? Noi cari suntem nepoţii strămoşilor noştri lăsaţi să stăpânim şi să ne bucurăm de toate isvoarele de bogăţii de pe plaiurile Bucovinei, asigurăm pe cei ce dorm iepureşte şi nu văd sau nu vor să vadă jaful bogăţiei noastre, că-i vom trezi noi cu glasul unanimităţii.

Noi suntem trezi şi simţim pericolul jidovesc care ne ameninţă cu peirea, ştim deci a ne şi apăra dreptul nostru până la ultimul sacrificiu.

Iar Românii cari nu-şi fac datoria de patrioţi şi nu sunt la înălţimea chemării lor, să nu creadă că nu-şi vor lua răsplata cuvenită.

Izbânda este sigură şi apropiată.

Serghie Florescu
Preşedintele L. A N. C Cârlibaba
şi căpitan de arcaşi.

Drumul triumfal al dlui prof. A. C. Cuza prin Banat

— In judeţele Severin şi Caraş —

Duminecă, la 11 Aprilie, dl *prof. A C. Cuza,* a călcat pe pământul Banatului, să propage ideia naţională în cea mai nobilă accepţie a cuvântului, aşa, precum este contemplată de dsa şi profesată de L. A. N. C.

In turneul din Banat, dl prof. Cuza este însoţit de dl *colonel Neculcea,* a cărui muncă depusă pe terenul luptei de apărare naţională, este deasemenea bine apreciată de toţi bunii Români.

Dl prof. Cuza venind dinspre *Orăştie,* deja în acest oraş a fost întâmpinat de o delegaţie a bănăţenilor, compusă din dnii dr *Alex. Tieranu,* pres. Regionalei Timişoara, dr *George Rusu,* membru în Comitetul Central Executiv şi *profesorul Paul,* în anturajul cărora, dl *prof. A. C. Cuza,* soseşte în dimineaţa zilei de 11 Aprilie în *Lugoj,* de unde îşi începe turneul din Banat, însoţit fiind de un număr mare de aderenţi.

Primele întruniri erau anunţate în comunele *Chizătău* şi *Izvin.* In drum spre aceste comune, pretutindenea dl prof. Cuza, a fost întâmpinat şi ovaţionat de grupuri mari de săteni cu drapele şi muzici, dintre cari s'au distins mai ales ţăranii din *Coştei.*

La Chizătău

In curtea bisericii întreaga comună aştepta pe dl *Cuza,* care este întâmpinat în cântecele corului condus cu multă măestrie de ţăranul *Ion Gârda.*

In mijlocul unei însufleţiri generale, dl *prof. Cuza* ţine prima întrunire din Banat, la care afară de dl *prof. Cuza,* au mai luat cuvântul dd. *col. Neculcea, dr Const. Murariu,* preş. org. Lugoj. *Dr G. Rusu* şi *Dimitrie L. Lăzărescu* ţăran fruntaş, fost voluntar, care a vorbit în numele ţăranilor.

Cuvântul L. A. N. C. a fost primit cu mare încredere.

Izvin

In sunetele fanfarei dl *prof. A. C. Cuza,* este primit de preoţii *Meletie Şora, Iulian Andriţoi, Traian Ilia* şi *Vasile Terebenţiu,* precum şi de directorul de bancă dl *N. Tirea,* cari se găseau în fruntea poporului, adunat să întâmpine pe dl *prof. A. C. Cuza.*

La întrunire, pe lângă dnii *prof. Cuza* şi *col. Neculcea,* au mai vorbit şi dnii preoţi *Vasile Terebenţiu, Traian Ilia* şi *Andriţoi Iulian* şi înv. *Ştefan Ştefan.*

Comuna *Izvin a fost singura comună din Banat, care în întregime a aderat la principiile politice ale partidului ţărănesc şi care azi se uită cu ingrozire la rătăcirea politică de eri.* Poate tocmai din cauza aceasta, ca semn de protestare contra politicei greşite de până acum, în această comună *L. A. N. C. este mai solid organizată ca poate oriunde în Banat.*

Ictar

Dl prof. A. C. Cuza în drum spre *Lugoj* trecând prin comuna Ictar a trebuit să oprească automobilul în faţa unei mulţimi de săteni, adunaţi „să vadă pe dl Cuza". In fruntea mulţimei, stătea falnic şi măestos, veteranul preot de 77 ani, dl *Romulus Secoşan,* care în numele credincioşilor săi, aduce omagii aceluia, care cu atâta eroism ştie să lupte pentru binele ţării şi a neamului.

In numele comunei mai vorbeşte şi dl înv. *Theodor Blidariu,* cărora le răspunde dl Cuza, care după cuvântarea ţinută la insistenţa sătenilor, vizitează şi casa naţională, o clădire nouă şi frumoasă, care dovedeşte, că Ictarul este locuit de oameni înţelepţi.

Budin

D'abea eşit din comuna Ictar dl *prof. Cuza* este întâmpinat de un grup nou de oameni. Sunt sătenii din comuna *Budinţ,* veniţi în frunte cu preotul *Const. Popovici,* să salute pe apostolul neamului, pe profesorul Cuza. Cuvintelor de bun sosit rostite de părintele *Const. Popovici,* le răspunde dl *prof. Cuza,* care este ascultat cu o adevărată evlavie.

Lugoj

Oraşul pavoazat cu drapelele tricolore, arată că, este pregătit de sărbătoare.

Dlui *prof. Cuza*, i se face o primire grandioasă. Din mijlocul mulţimei se ridică preotul *Jigoria* şi ca interpret al mulţumei adunate, salută distinsul oaspe al Lugojului, iar în numele doamnelor creştine, dna dr Murariu, predă dlui prof. Cuza, o jerbă de flori, în semn de omagiu şi admiraţie pentru cel mai mare erou, pe care îl are neamul românesc.

Dl prof. Cuza vădit emoţionat, mulţumeşte pentru frumoasa primire, cu care a fost onorat de oraşul Lugoj.

După banchetul care a avut loc în restaurantul „Dacia", se începe întrunirea în marea sală a hotelului Dacia, care este tixită în înţelesul cel mai strict al cuvântului. Publicul nemai închepând în sală, a început să se posteze pe coridoare, ba chiar şi în stradă. După spusele lugojenilor, Lugojul demult n'a mai avut o întrunire atât de grandioasă.

Seria cuvântărilor o începe dl dr *Const. Murariu*, preşed. org. jud.: *Lugojul* a fost întotdeauna focar al naţionalismului şi de aceia şi astăzi, când i se cere să-şi dea tributul în lupta sacră de apărarea naţională, aleargă cu mic cu mare să-şi îndeplinească datoria sfântă, faţă de neam şi ţară. Arată naţionalismul de paradă al partidelor politice şi legătura anumitor politiciani cu lojele francmazone!

Dl col. Neculcea. In întreaga ţară dl Cuza este primit cu entuziasm. Aduce salutul fraţilor din Moldova, cari dintre toţi suferă mai mult de jugul jidovesc. Pădurile, izvorul de energie al moldovenilor, este în mâinile Jidanilor. Face apel la doamne, să vină şi ele să lupte, pentru a scăpa ţara de pericolul jidovesc.

Dl dr Sever Jianu, oratorul următor, venit din Cluj, aduce salutul camarazilor de luptă din Ardeal, a căror inimă ca şi a bănăţenilor, bate pentru dl Cuza şi Liga A. N. C. Arată cum mişcarea studenţească s'a transformat într'o mişcare naţională, a întreg neamului românesc. Vorbeşte apoi despre morala specific jidovească şi despre împrejurările, cari favorizează Jidanii la succesele lor pe teren economic.

Dl dr George Rusu. Cu jertfa de sânge a celor 800.000 de Români, s'a făcut România-Mare. Jidanii prin tratatul dela *Saint-Germain*, s'au năpustit asupra ţării noastre.

Arată pericolul năvălirii jidoveşti, precum şi mijloacele de combatere a acestui pericol.

Dl prof. A. C. Cuza, care este primit cu lungi şi îndelungate ovaţii, îşi începe cuvântarea arătând cum cutreerând ţara dela Nistru până la Tisa, pretutindenea este întâmpinat cu aceiaş însufleţire. La Peatra Neamţ am sfinţit 65 steaguri şi entuziasmul dela Piatra Neamţ îl găsesc în întreaga ţară românească.

Dl prof. Cuza arată cum la Iaşi nu sunt meseriaşi români. Un popor nu poate trăi fără clasa mijlocie, care se naşte din excedentele satelor şi din aceste excedente, se nasc cărturarii neamului. Oraşele trebuesc să fie în mâinile acestei clase mijlocii, dacă voim ca ea să vieţuiască. Arată apoi situaţia deplorabilă, în care se găseşte studenţimea universitară română, care e cutropită de puhoiul jidovesc. Partidele politice împestriţate cu Jidani şi jidăniţi, sacrifică interesele neamului pentru interesele de partid, sau interese personale ale diferiţilor politiciani, pe cari adesea îi găsim sub ordinele Jidanilor înregimentaţi în lojele francmazone.

Cuvintele dlui prof. Cuza, au fost ascultate cu mare atenţiune, şi viu aprobate de întreaga adunare.

Dl prof. Paul, este ultimul orator, care încheie seria cuvântărilor, făcând apel la toţi bunii Români, ca acum, după ce am ascultat cuvintele atât de frumoase ale dlui prof. Cuza şi dacă cu adevărat îşi iubesc ţara, atunci să le şi urmeze.

Adunarea s'a dizolvat în cea mai perfectă ordine.

Caransebeş

In Caransebeş dl *prof. Cuza*, a ţinut o întrunire, pentru care nu s'a făcut absolut nici o pregătire. Vestea sosirii în oraş a dlui prof. Cuza, s'a răspândit cu iuţeala fulgerului. In scurt timp un mare număr de oameni s'au adunat „să-l audă pe dl Cuza", care împreună cu dnii *col. Neculcea, dr I. Rădulescu, dr Traian Mica* şi *dr George Rusu*, au desfăşurat programul L. A. N. C.

Judeţul Caraş

In dimineaţa zilei de 13 Aprilie, dl *prof. A. C. Cuza* trece în judeţul Caraş. La ameaz îl găsim în Reşiţa unde se interesează de aproape de situaţia muncitorilor grevişti, dela Uzinele Reşiţa, iar în aceiaş zi după masă îl vedem vorbind muncitorilor din *Anina*. L. A. N. C. este primită cu mult entuziasm de muncitorii din *Anina*, cari înaintaseră o cerere cu vre-o 200 semnături, Prefecturei jud. Caraş, în care cereau să li se îngăduiască, să se constitue şi să lupte sub drapelul L. A. N. C.

In aceiaşi zi seara dl prof. Cuza, este întâmpinat în *Oraviţa* capitala *jud. Caraş*, de vestitul cor condus de vrednicul învăţător şi subrevizor şcolar dl *Carol Lazăr*, precum şi de un mare număr de oraviţeni, în fruntea cărora preotul *Gheorghe Neda*, rostea cuvântul de bun sosit.

Cacova

Frumoasa comună de pe Valea Caraşului: *Cacova*, în ziua de 14 Aprilie îmbrăcase de cu dimineaţă haina de sărbătoare. Venirea dlui prof. Cuza, turna în sufletele tuturor o adevărată revelaţie sufletească.

Primirea înaltului oaspe o fost impozantă.

24 călăreţi, în costume naţionale, conduşi de comerciantul Ion Giuca un convins şi brav luptător al L. A. N. C. şi în funte cu un moşneag de 80 ani, dar sprinten ca un flăcău care ţinea în mână o svastică mare de lemn, dedau un fast deosebit ceremoniei, cu care poporul de pe Valea Caraşului, a înţeles să primească în mijlocul lui, pe profesorul Cuza, de care şi-a legat speranţele zilei de mâine.

Cuvântul de bun sosit a fost rostit de preotul *Mitrofon Ciorei.* După sfinţirea mai multor drapele se începe o adunare poporală la care dl *prof. A. C. Cuza*, a arătat doctrina pe care dsa o profesează de peste 40 ani.

Toţi membrii L. A. N. C. veniţi la Cacova, au fost găzduiţi în ospitaliera casă a dlui *Gheorghe Lerca.*

In după masa aceleaşi zile preşedintele L. A. N. C. se găseşte în faţa sătenilor din comuna.

Răcăşdie,

unde este întâmpinat de frumoasele cuvinte ale ţăranului *Dumitru Corcodel.* La întrunire au luat cuvântul dnii: *Prof. A. C. Cuza, Col. Neculcea, dr. G. Rusu, dr. M. Radovan, Gh. Surlaş* şi săteanul *Ion Adam* din comuna *Iam* de curând desrobită care a adus omagiile consătenilor săi.

Oraviţa

In ziua de 14 Aprilie seara se prăznuia în *Oraviţa*, la banchetul oferit de organizaţia locală, a L. A. N. C., marea bucurie a oraviţenilor

de a-şi vedea visul împlinit, adică de a sărbători în mijlocul lor, pe profesorul A. C. Cuza.

In ziua următoare, în micul orăşel de graniţă, domnea o atmosferă de sărbătoare. Drapelele tricolore, cari împodobeau casele, ridicau solemnitatea zilei. La orele 10 dl *prof. Cuza* în necontenite urale, soseşte la Arena sportivă, unde s'a ţinut şi întrunirea. 7 drapele cu svastici ale organizaţiilor din: *Oraviţa, Răcăşdie, Ciclova-montană, Iam, Forotic, Rachitova şi Ciclova-rom.*, vesteau că şi jurul Oraviţei. ia parte la sărbătoarea orăviţenilor.

Distinsul şi vrednicul protopop, dl *Virgil Musta* asistat de preotul *Olariu* sfinţeşte drapelele din *Oraviţa, Iam Răcăşdie,* şi *Ciclova-mont.*

După ceremonia religioasă a sfinţirei drapelelor, urmează cuvântările dlor: *Dr. Maxim Radovan, dr. Sever Jianu, Gheorghe Surlaş, dr. George Rusu,* iar ultimul a luat cuvântul dl *prof. Cuza* a cărui cuvinte au străbătut adânc în sufletele auditorilor.

Din Oraviţa dl *prof. A. C. Cuza* a plecat spre judeţul Timiş-Torontal lăsând pretutindenea încrederea că vor veni şi zile mai bune pentru ţara şi neamul românesc. *Rep.*

Iclod, pământul făgăduinţii

Intre Cluj şi Gherla este situată comuna Iclod, pe şesul mănos ce se întinde în această parte a văii Someşului.

In această comună pe lângă românii băştinaşi mai locuiesc o mulţime de jidani şi puţini alţi streini. Din cauza fertilităţii pământului s'au aşezat în trecut moşieri streini în comună, cărora românul ţăran le lucrează din greu. Inainte cu vr'o 40 ani în comună era numai o singură familie de jidan. Incetul cu încetul însă numărul lor a crescut aşa, că la începutul anului 1915 erau la 155 jidani, faţă de 1429 români.

In acest interval de timp, de 10 ani câţi au trecut de atunci, jidovimea încuibându-se în mod înspăimântător în această comună, şi-a adus rabin (pe care l-a prezentat poporului românesc ca *„vlădică“*, care locueşte la *„vlădicie“), şi-a* făcut *şcoală de bocheri,* ateliere de tâmplărie şi croitorie (în cari se lucrează Dumineca, cu uşile închise), drept şcoale de meserie. (Ministerul Cultelor şi cel al Instrucţiunii credem că are ştire despre aceste instituţii culturale şi exercitează asupra lor cuvenitul control).

Acţiunea jidanilor întru afirmarea lor culturală economică ar fi justificată, dacă s'ar realiza pe căi corecte şi fără oprimarea populaţiei băştinaşe. In următoarele voiu încerca a zugrăvi acţiunea păcătoasă jidănească, sprijinită în mod inconştient de unii români jidoviţi, cărora li-se spune a fi organe oficiale ale Statului român.

Patronul seminţiei jidăneşti din Iclod este faimosul jidan, *Tischler Mór,* cel cu pădurile bieţilor moţi din Munţii Apuseni, proprietar mare în Iclod, nobilul maghiar cu pronumele de *„nagyiklódi“*.

In vreme ce cârciumarul semit Weiss - Galda, zis Moisă, otrăveşte cu spirtul produs în fabrica lui Tischler Mór organismele viguroase ale românilor, vărsând în acelaş timp în sufletele celor seduşi cu maniere satanice gândurile şi principiile sale ucigaşe, pretându-se în îndrezneala sa să dea directive în cele culturale şi chiar bisericeşti celor ameţiţi de beutura lui, ţinându-le discursuri formale — împreună cu fiul său, individul fără căpătâiu, Adolf, (de altcum cei mai mulţi dintre jidanii aceştia n'au ocupaţie), — în această vreme un român, invalid, nu poate să ţină crâşmă şi să-şi crească cei trei băieţi ai săi, căci îl omoară concurenţa jidovească, sprijinită prin reavoinţa autorităţilor.

Dar Tischler Mór lucrează în mare, nu prin cârciumari jidani, ci prin organe de ale Statului. De trei ani a socotit a fi bine, ca să fie şi notarul din comuna Iclod jidan. Socotit şi făcut. Notarul român amovat fiind, a venit cel jidan, al cărui consiliu este triumviratul jidănesc din Iclod: Dux—Leb—Rozmann, administratorii fabricei de spirt şi ai moşiei lui Tischler Mór. Acum în fine nu mai poate sufla nimic nejidănesc în comună şi s'au deschis larg barierele comunei pentru pripăşirea leprei pansemite, care se scurge dela cele patru vânturi la acest cămin al „poporului ales“, creiat din graţia patronului Tischler Mór.

Populaţia românească trebue ţinută în sărăcie, căci numai aşa se poate exploata munca ei, numai aşa pot afla pentru fabrica de spirt muncitori români plătiţi cu 20 lei la zi — cugeta expozitura lui Tischler Mór, şi lucrând din greu şi costisitor, mişcând toate pietrile, a făcut ca să rămână scutit de expropriere — deşi are moşii nenumărate şi în alte locuri, toate căminuri jidoveşti, Tischler Mór — în Iclod 510 (zi cinici sute zece) jughere, toate intravilanele, mai multe şi extinse în comună, îmbolnăvind prin aceasta complect atât ţăranii, cât şi desvoltarea comunei. Ce e mai curios însă, Tischler Mór ţine şi azi în posesiune întrega sa moşie, fară a se da cota expropriată poporului lipsit, pentrucă autorităţile în drept nu au avut timp până acum să execute cele decretate legal cu privire la moşia numitului jidan.

Până una alta poporul nevoiaş, covârşitoarea majoritate a comunei, aleargă la fabrica de spirt alui Tischler Mór, să lucreze pe preţul ce şi când se vor îndura jidanii să-i dea. Dacă nu pot să afle milă la jidani, trebue să-şi iea în cap lumea şi calea Bucureştilor, unde să-şi câştige pâinea cu slujitul.

Şi pentru a vedea ironia, cu care este tratat acest popor nenorocit, ajuns pe mâna jidanilor, — nu cred să fie asemenea situaţie în ţara românească ca cea din Iclod, ce priveşte sesiunile bisericeşti-culturale creiate în cursul înfăptuirii Reformei agrare. Rabinului jidan (zis „vlădică“) — *stabilit numai în 1922 în Iclod* — i-s'au dat 5 jughere, cerând un anumit domn Hirsch — care pe biletul său de vizită se numeşte „királyi tanácsos“, — unui arhiereu român, — risum teneatis amici, — ca acela să intervină la locurile în drept ca această sesiune a rabinului să se întregească la cel puţin 20 jughere, din moşia creştinului baronul Bánffy Adalbert.

Câtă vreme aceasta este situaţia rabinului, în acelaş timp biserica românească din Iclod, cu toate solicitările, nu primeşte cimitir — deşi azi mâine nu are unde să-şi îngroape morţii săi — cântăreţul şi biserica nu au primit nici un petec de loc; totasemenea şi comuna soră Iclozel de peste Someş, unde este moşier tot Tischler Mor.

Autorităţile în drept, cari, trebue să subliniem, induse poate în eroare din partea celor ce au interesul ascuns de a conrupe şi a distruge poporul nostru, nici când nu au dat dreptul poporului amărît şi l-au momit cu promisiuni până în momentul de faţă cu privire la pretenziunile sale ce privesc starea sa materială în legătură cu Reforma agrară. In această acţiune a lor au fost instigate şi secondate efectiv de notarul jidan al comunei, exponentul lui Tischler Mór.

In luna Martie din anul curent

poporul nevoiaş, lipsit de pământ, — la care are dreptul — a ieşit să cuprindă terenul ce i-se cuvine din moşia lui Tischler Mór, însă numai cu acel scop, ca văzând autorităţile în drep această măsură volnică, să iasă la faţa locului şi să-şi împlinească promisiunile şi datorinţele, dupăce poporul este în imposibilitate de a mai răbda. Imediat s'a pus în mişcare clica moşierilor jidano maghiari din comună şi în loc să iasă autorizatul Consilieratului agricol, dupăcum dorea poporul, s'a încercat intimidare prin jandarmerie, făcându-se apel şi la Parchet. Consilierul agricol al judeţului ieşind într'o seară târziu în comună a promis luarea măsurilor grabnice, cari însă n'au urmat nici până acum.

Poporul este poreclit de bolşevic, prost, necuviincios în urma tuturor acestora — din partea românilor, a autorităţilor, cari durere, nu cunosc dedesubturile situaţiei, căci nu cred că în cunoştinţa acestora să fie în aşa măsură stăpânitori banii lui Iuda, ca să-i poată face să uite de sângele lor de român.

Căci iată care este rezultatul luptei, — durere duse cu rezultat până acum, — a jidanilor prin spirt şi conrupţie, secondaţi de moşierii maghiari, în contra elementului românesc, — fără să clipească din ochiu învăţătorul român şi şeful jandarmeriei române, cari par a nu avea simţ faţă de interesele româneşti.

Numărul sufletelor româneşti din Iclod, în mare parte slugi la jidani şi moşierii maghiari (armeni), oropsiţi şi fără scutul conducătorilor săi fireşti, *în interval de 10 ani a scăzut cu 14·32%*[1])

Ar părea poate naturală această scădere în urma războiului cel mare şi a catastrofelor îndurate în aceşti 10 ani. Dar această părere este greşită, din motivul că învecinata comună-soră, peste apa Someşului, comuna *Iclozel*, unde nu sunt jidani (acum nu este nici cârciumă), nu sunt moşieri — trăind populaţia, pe hotar slab, viaţa frumoasă ţărănească, arată cu totul altă înfăţişare sub acest aspect.

Anume, numărul sufletelor româneşti în 1915 era 327, iar în 1925 este de 378, şi deci se *dovedeşte o creştere de 15·53%* la populaţia românească din Iclozel în acelaş interval de 10 ani.

Luând în considerare creşterea firească ce a lipsit din Iclod, împreună cu pierderea îndurată de fapt, *populaţia românească din Iclod arată în total o pierdere de aproape 30%* între anii 1915-1925, pe când *jidovimea din Iclod a crescut cu 28·28%* fiind numărul jidovilor în 1915 de 155, iar în 1925 de 210.[2])

Bilanţul este clar: faţă de un spor de 28·28% al jidovimii se contrastează dureros pierderea de 30% a românilor. Cauzele sunt cele expuse mai sus, spirtul ucigător produs în fabrica lui Tischler Mór, lupta dusă de jidovime şi maghiari cu concursul autorităţilor Statului român inconştienţa românilor intelectuali din comună, cari s'au făcut slugi plecate a jidovilor.

Lupta şi acţiunea streinilor este de înţeles, însă este de neînţeleasă ţinuta reprezentanţilor autorităţilor Statului român. Este aproape imposibil să caracterisezi crima lor faţă de sângele şi neamul românesc.

Le-am spus aceste ca un strigăt de durere, în nădejdea că se vor afla suflete româneşti şi creştineşti, cari să sară în ajutorul românilor destinaţi pieirei şi că, doară, se va mişca conştiinţa românească, amorţită până acum, în factorii cu cădere ai judeţului Someş.

Nădejdea ne nutreşte. — Dixi et salvavi animam meam.

I. S. Someşan

¹) In anul 1915 numărul Românilor era de 1429, iar în 1925 numărul este de 1250. Sunt socotiţi şi aceia, cari pentru a-şi asigura traiul sunt servitori prin Bucureşti, Cluj, ori aiurea. Datele din 1915 sunt luate din numărătoarea oficială, din şematizmul eparhiei de Gherla, iar cele din 1925 sunt rezultatul numărătoarei făcute prin preotul locului la Boboteaza anului curent.

²) Sunt socotiţi numai jidanii cari domiciliează permanent în comuna Iclod şi nu şi cei mulţi cari numai câte odată, la intervale periodice, stau în comună.

DIN ŢARA MOŢILOR

Obrăznicia unui notar jidan

Postul de notar cercual din fruntaşa comună curat românească Negreni, (Fechetău) judeţul Cluj, îl ocupă un jidănaş cu numele Fényes.

Acest jidănaş e foarte supărat pentrucă câţiva locuitori din acea comună, s'au organizat în L. A. N. C. De aceia pe aceşti locuitori nu-i poate suferi în comună, şi dacă ar avea putere i-ar trimite peste hotar, după cum spun ţăranii de acolo.

In săptămâna trecută se duc la primărie, 2 ţărani Mihai şi Gheorghe Piscoi din acea comună care aveau lipsă de certificate comunale. Cum îi vede dl notar începe ai insulta, cum i-a venit la gură, ameninţându-i şi cu bătaie zicându-le: Mergeţi în Rusia bolşevicilor! că de acolo să ţin lucrurile voastre ale cuziştilor,.,. şi a început să înjure mai urât ca un birjar, înjurându-i de toţi sfinţii, şi huiduindu-i din primărie cât pe-aci să-i bată.

Se plâng mai departe oameni că acest jidănaş le face tot felul de mizerii.

Doamne până când vei lăsa acest popor, să fie batjocorit de toate liftele, şi de toţi perciunaţii şi să nu cuteze a intra în propria lor primărie, pentrucă a avut îndrăsneala să pună jurământul că-şi vor păstra legea creştinească, şi credinţă Maestăţii Sale Regelui.

Oare, ce-l doare pe acest jupân, de se supără aşa de rău?... Oare nu ne este nouă, românilor permis, în această ţară, să spunem pe faţă, că ne vom păstra legea strămoşească şi credinţa către Tron şi Patrie? Dacă nu poate suferi astfel de organizaţie în comună, n'are decât să-şi facă bagajele, pentucă românii şi aşa nu au unde merge şi nici nu voiesc să meargă; pentrucă după cum ei trăiesc şi se lăfăiesc, în această ţară, ca'n sânul lui Avram şi sunt organizaţi în Cahalele lor, tot aşa şi nouă ne este permis a ne organiza în L. A. N. C. Iar după cum ei poartă perciuni, noi să nu purtăm svastica? pentrucă nu le place acestor pui de năpârcă, cari mulţi sunt puşi acolo unde nu le-ar fi locul.

Ar fi timpul ca cei în drept se ia măsuri să scape odată comunele româneşti, de teroarea „Notarăşilor" acestor cu perciuni, că destul au suferit din cauza lor în timpul când n'aveau unde să plânge, când dacă cineva îndrăsnea să-şi deschidă gura se trezia în Şopron.

Bologa, la 20 Arilie 1926.

Ioan Potra

Din isprăvile unui alt notar jidan. Suntem precis informaţi că jupânul Schvárcz Sándor, cocoţat din îndurarea autorităţilor judeţului Cluj, în fruntea comunei Borşa ca notar (paresă cercual) îşi permite, din interes personal, a refuza să acorde femeilor fără sprijin ajutoarele cuvenite. Pentruca să nu fim nevoiţi a ne mai ocupa cu persoana acestui perciunat îi punem în vedere să se comporte conform cu dispoziţiile legii şi tot odată îl recomandăm atenţiunii organizaţilor noastre să-l ţină în evidenţă.

Un ofiţer jidovit pătează cinstea armatei

Cum a fost pălmuit un preot creştin de către un ofiţer român — In atenţiunea dlui Comandant al Corpului VI Armată —

Primim la redacţie următoarea scrisoare de protest din partea Corpului didactic din Gherla, pe care o publicăm în întregime:

Onorată Redacţie,

Profesorii, profesoarele şi învăţătorii dela şcolile din Gherla adânc jigniţi în sentimentul lor naţional Vă roagă să publicaţi în preţuita D-Voastre revistă următoarea comunicare:

Fondaţia „Principele Carol" prin reprezentantul ei strein de neamul nostru şi cu sprijinul unor slabi români ajunş la situaţii de încredere în judeţ, pe care norocul le-a ajutat să le ajungă fără să le merite, a angajat cu contract pe 10 ani pentru instalarea unui al doilea cinematograf în Gherla *singura sală festivă* ce o avea oraşul şi l-a încredinţat conducerii unui strein ca să facă cultură româneăscă. Publicul din Gherla cunoscând contractul jignitor din punct de vedere naţional şi păgubitor pentru oraş a protestat prin despărţământul „Astra" din localitate. Intre condiţiile contractului găsim câteva puncte foarte jignitoare:

Oraşul cedează 8 camere din etajul Coroanei fără nici o taxă. Oraşul Gherla pune la dispoziţia cinematografului combustibilul de lemn necesar în preţul cu care se serveşte funcţionarilor.

Oraşul Gherla pune la dispoziţia cinematografului 100.000 Lei pentru instalare.

Pentru societăţile teatrale minoritare sala se cedează contra restituirii cheltuielilor, pe timp mai îndelungat.

Se mai cedează sala numai de 20 de ori pe an pentru societăţile concesionate de primărie dar numai în zile libere şi în cel mult 4 Dumineci şi serbători. (De trupe teatrale române nu se vorbeşte în contract).

Se face reducere de 30% la bilete pentru toţi funcţionarii oraşului, Statului şi clerului.

Ştiind actualul conducător al cinematografului că publicul român a protestat contra contractului jignitor, îndată la început după deschidere a dat curs şicanelor de tot felul faţă de romăi. Aşa de pildă în ziua de 9 Aprilie seara mergând dl profesor Gh. Feier la cassa de bilete unde servea directorul, i s'a răspuns că nu are bilete, dar în acelaş timp s'au servit o mulţime de bilete la streini de neam. Văzând dl Feier că toţi capătă bilete iar el nu poate căpăta nici barem bilet de stat, s'a revoltat şi a cutezat să spună în ţara românească, profesor român, că e dureros lucru, când toţi ovreii primesc bilete, iar el profesor nu poate primi dela un cinematograf care poartă numele unui prinţ român. Atunci dl locot. Petrini Constantin din reg. 2 Art. de Munte din Ghrela azi transferat la Focşani, care se găsia lângă dl Feier cu logodnica sa, fiică unui ovreu din localitate, s'a amestecat în discuţie cu dl Feier şi i-a tras o palmă ca să-i facă pe plac d-şoarei logodnice şi apoi a fugit.

Ofiţerul la toate popoarele din lume este *întruparea celui mai exclusivist naţionalism şi patriotism*, sentimente superioare şi veşnice, *legate strâns de fiinţa unui neam, care prin ele trăeşte în vec*, sau moare. Acestor sentimente este subordonat şi materialul, trecătorul şi pur personalul sentiment de dragoste al unui ofiţer faţă de logodnica sa streină de neam. Gestul dlui Petrini ca ofiţer este un gest necavaleresc din *punct de vedere naţional* şi nepatriotic. Palma dată unui profesor preot este un semn de inconştienţă naţională şi degradează uniforma românească. E ruşinos lucru ca un ofiţer care a stat în Gherla mai mult timp şi nu a găsit de cuviinţă să facă vizita nici unui fruntaş român din localitate, sau să sprijinească frumoasa activitate culturală a şcolilor şi a Astrei, a aflat de cuviinţă să se prezinte unui profesor pe care nu-l cunoştea, cu o palmă dată în mod laş. Nu crede domnul Petrini că e *o crimă naţională* ca pentru o ovreică să lovească pe un cinstit şi paşnic profesor obosit de munca grea educativă şi înflăcărat, cu toate acestea, de idea naţionlă?

Credem că e prea scârbos cazul şi simptomatic. De aceea îl dăm în vileag cu rugămintea ca *colegii şi fraţii noştri dela Focşani unde s'a mutat acest domn să-l ia în primire* aşa cum se cuvine şi aşa cum noi nu l-am putut primi fugind de noi.

Trebue să ştim şi aceea că conducătorul cinematografului menit să propage cultura românească, încurajat de fapta domnului Petrini şi pentru a ironiza românismul şi naţionalismul degradat al Românilor din oraşul Gherla unguresc, armenesc, ovreesc, a doua zi seara a rulat la cinematograf filmul: *„Cel ce capătă palmele"*. In zadar au protestat unii domni, el a continuat să ruleze acest film mai multe seri după olaltă. Şi tot ca să ne jignească întrebuinţează pe afişe o limbă atât de pocită încât îţi vine greaţă când o ceteşti.

Să înveţe domnul Petrini din atitudinea streinilor faţă de noi mândrie naţională, patriotism, şi iar patriotism.

Semnătura profesorilor:

I. Beran, profesor. Aurelia Suciu, directoarea şc. normale de fete. Silvia Balint, înv. Margareta Bria, secr. şc. norm. D. Pop, prof. Maria Pioraş, măiastră, şcoalei normale. Eugenia Rusu Pioraş, înv. şc. prim. Aurel Pop, directorul şcolii normale. Vasile Popp, prof. la şc. normală. Emanoil Pioraş, prof. lic. Andreiu Berinde, secretar la lic. Mia Berinde, cassieră. Traian Sabou.

Alte constatări triste prin judeţul Someş

In nomărul ultim al revistei, sub acest titlu, în fuga condeiului am demonstrat cu câteva cazuri precise starea de plâns în care se află o parte a judeţului Someş. Evident, această situaţie din nenorocire este generală. Câteva scrisori pe cari le am primit zilele acestea ne dovedesc cu prisosinţă că marea majoritate a locuitorilor sunt în cunoştinţă de primejdia pe care o prezintă urmaşii lui Iuda resfiraţi în număr mare printre creştini. Aşa bunăoară un intelectual din partea locului, foarte indignat şi pe bună dreptate, relevă faptul că comunele sunt direct arendate jidanilor. Notarii cercuali (secretarii), funcţionari folositori când sunt creştini, în regiunea despre care vorbim, chiar dacă se întâmplă să fie transferaţi când sunt prinşi cu mâna în... sac, se ştie di'nnainte că locul îl va ocupa un nou democrat cu caftan şi nici când nu se întâmplă altfel. Aceasta bine înţeles totdeauna se aranjează cu încuviinţarea şi sprijinul autorităţilor judeţene. Venind vorba despre aceştia şi fiindcă cunoaştem unii dintre domni cari la rândul lor subarândează judeţul le adresăm o cerere cât se poate de legitimă: să aibă bună voinţa a controla în cadrele regulamentare subalternii cari exasperează populaţia şi

fără aranjamente să aplice dispozițiile legale. Aceasta cu atât mai mult cu cât îndrumarea funcționarilor la cinste și legalitate este o datorie de prim ordin.

Opera constructivă pe care M. S. Regele dintr'un Inalt spirit de dreptate socială prin Reforma agrară a inițiat-o lăsând desărvârșirea ei în sarcina unor anumiți funcționari, suntem în măsură să spunem că în județul Someș, sau cel puțin în comunele Negrilești, Breaza, Boereni a fost rău aplicată; să nu zicem altfel. La timp oportun s'ar putea să înlocuim termenul de „rău" aci întrebuințat, pentru moment ne mărjinim a ne arăta nemulțumirea și alături de noi avem pe toți acei năcăjiți cari din mult trâmbițata Reformă agrară s'au ales cu petecul de pământ, cumpărat pe bani greu munciți dela „Vameșul", un jidan orijinar din Reteag.

Domnul G. Rus actualul prefect, despre care ne amintim că oarecândva era „frate cu țăranul oropsit" și mi-a dat chiar câteva dovezi, ar face o faptă demnă de neamul din care face parte, dacă și-ar plimba puțin oasele prin comunele amintite și apoi ar descifra dosarele Reformei agrare, încheiate cu concursul — după cât știm — binevoitor al latifundiarei văd. lui Bethlen.

Tot astfel maltratându-și trupul chinuit de vremuri va constata, suntem siguri, că într'o comună complectamente locuită de analfabeți, cu o școală frumoasă, învățătorul fiind totdeauna „cu puterea" nu se simte dator a ținea cursurile obligatorii cu copii. E o situație, mărturisim cuprinși de o explicabilă îngrijorare, care nu trebuie să mai dăinuiască. A lăsa câteva sute de familii să crească într'o continuă sălbătăcie, fiindcă învățătorul „face politică" este o adevărată crimă.

La fel nu e lucru cinstit ca copiii, când sunt în școale, să se delecteze la cântările bețivilor îndopați cu otravă de slujile Talmudului. Dacă guvernarea de tristă amintire a găsit cu cale să încuviințeze în satele românești asemenea anomalii, nu însemnează că și guvernarea românească trebuie să tolereze aceasta. Cârciumile jidanilor instalate în porțile școalelor și a bisericilor trebuiesc înlăturate, altfel vom avea prilejul să constatăm că odată cu învățătorul întră și elevii în cârciumă. Ar fi un caz fără precedent, o putere magică a împiedecat să se producă până acum; aceasta nu exclude putința să se întâmple de acum înainte.

Acoperind spațiul rezervat în revistă, vom continua în numărul următor.

At. Motogna.

Aspeete ovreești din Gorjiu

Scriu aceste rânduri mânat, de o stare bolnavă și nenorocită, în care a căzut un frumos ținut al românismului, Gorjul.

Am trăit până acum un jumătate de secol într'o adevărată viață curată românească. Citesc cu mâhnire o pagină din trecut și rămân amărât la neamurile de azi! Și noi prin noi înșine, nu ne putem trezii, nu suntem în stare de-a scutura din umeri năpârca străină care ne-a încătușat. Oare, de sub poalele bătrânului Parâng, de unde acum o sută de ani a pornit cea mai frumoasă mișcare națională românească, nu s'ar mai putea trezii strănepoții acelora în sângele cărora a clocotit răzbunarea contra a tot ce nu e românesc? Până acum douăzeci de ani, nu prea pătrunsese picior de ovrei, astăzi o cloacă puchioasă de perciunați s'au prins ca scaiul și sug de pe pielea bietului plugar gorjan.

Ce rost au Habereștii, Penhaseștii, Marcușii, Wecslerii, Mohnblații, Burneștii, Aladjemii, Soimuleștii, s. a. atâți de mulți încât te îngrozești?

Ce rost au aceste năpârci spurcate, care toată ziua vând și desfac marfă proastă și veche de pe la toate falimentele jidovești?

O, dar nu strică Habereștii, Aladjemii și alți atâți. Nu, stricăm tot noi •pentrucă Mme Haber sau Wecsler și altele „drăguțele de ele", mâncale-ar câinii de jidoavce, au păreluțe, româncile noastre multe din ele, cartofărese, le primesc fiind că Mme Haber sau Wecsler ori Marcus ce-și zic?: — Lasă, dija ne facem noi că pierdem o sută, două, dar nu știe el Marcus ori Sloim, să le ia dija di pe ei și pielea?" — Și astfel doamnele noastre (cartofărese mai ales) roase sufletește de patima cărților și a altor moravuri urâte, se pupă în bot cu toate puchioasele de jidoafce, pentrucă acestea intenționate se fac că pierd un sutar sau două de lei, bani pe care ovreicile îl aruncă tot din punga nenorocitelor de doamne, pentru ca dija și ele să fie printre „lumea mare".

Și tot astfel, încet, încet câte o lepră se strecoară; iar noi bieții români suntem tot „goi", huliți și blestemați de neamul puchios ovreesc. Dar, de ce oare noi nu suntem în stare de-a munci în toate direcțiile? Suntem buni numai pentru a fi slujbași ori a fi stâlpi de cafenele.

Ne este rușine să fim și noi negustori, ori comisionari voiajori? Pentru ce lăsăm toate celelalte ramuri de o activitate economică pe mâna evreilor.

Iată întrebările care s'au pus și se pun mereu, dar care, cu destulă mâhnire, până acum nu și-a găsit soluționarea.

Sunt oare mai pricepuți, mai harnici, puchioșii de jidani?

Se știe că ovreii din vechime au fost cei mai stricați și decăzuți oameni, bolile cele mai cumplite ei le-au adus în Europa, la ei doară a fost o Sodomă și o Gomoră.

Iar noi, de, popor blând, civilizat trebuie să lăsăm jivinele să ne muște, să ne roadă sufletul, și primim bucuroși să ne adăpăm cu plăcere și cu multă lăcomie la bunătățile pe care un puchios de jidan ca Max Soimulescu le împarte, cum s'a întâmplat la bufetul dela balul funcționarilor publici din Gorj, ținut în seara de 30 Ianuarie 1926, pentru ce? Pentrucă altfel Domnul Max Soimulescu este în stare să ne reclame la Liga Națiunilor și ce ar zice atunci U. E. P-ul jidovesc.!

Au mâncat, bieții funcționari, au băut gorjenii noștrii, de lumea nouă, din mâna puchiosului de jidan; iar acesta mulțumit că și-a făcut afacerile a râs, a incasat și s'a bătut peste burtă „cu ai noștrii".

Nădăjduim că cel de sus, tot are grijă și măcar plugarul gorjean o mai păstra în el din sângele celor dela 1821 și 48!

Dar jidanii sunt tot cu noroc. Știu ei cum să învârtească ghișeftul.

Politicianii noștri dela Gorj, fac frumoase afaceri de păduri, tot cu jidanii, senatorii se pupă în bot cu ovreii dela „Carpatina", care au secătuit și furat pe nimic pădurile bieților novăceni; gorjeni: deputații stau cot la cot cu toți hahamii și fac pe nașii tuturor Nathani-lor, ce ori cât s'ar boteza, tot jidan spurcat rămâne; deși un naș, mare politician cu vază om de știință va găsi de cuviință să-și pupe finul după botez, pe care sigur că l'a pupat... și mai înainte.

Și tot astfel dispare cu timpul, frumoasele noastre obiceiuri, ne vindem și ne înstrăinăm sufletul tuturor Segalicilor sau al Weinfelzilor, nespălați de jidovi, care în loc de

„Doina românească“ sau de „Deşteaptăte-Române“ ne vor face să cântăm cu ei împreună: „REBETINUL“ jidovesc.

Iată de ce jidanii îşi fac afacerile, şi râd de noi . . .

Am scris aceste rânduri, copleşit de mâhnirea care mi-a apăsat sufletul de bun român, în frigurile care m'au cuprins la viziunea pericolului jidovesc pe care noi nu-l înţelegem, însă acum da.

Ce mai aşteptăm! Un popor latin, dela Gurile Dunării, nu poate sta cu mâinile încrucişate, nu putem trăi ca popor românesc, decât numai păstrându-ne acest caracter etnic de puri latini, vom putea dăinui ca popor Românesc şi în viitor de stânca căruia se vor sparge ca valurile, puhoiul jidovesc aşa precum s'au spart hoardele barbare care au năvălit acum aproape două mii de ani peste noi. *Demonul*

L. A. N. C. a pătruns în Bihor

Intruniri însufleţite. — Participă mii de ţărani. — Se înfiinţează sute de organizaţii comunale.

Continuând activitatea de propagandă începută, Comitetul Regional din Cluj al L. A. N. C. a întocmit un plan de operaţii, pentru lupta, care va avea să facă cunoscute *pretutindeni* ideile noui şi salvatoare ale mişcării naţional-creştine. Ca prim obiectiv a fost fixat judeţul Bihor, căci aici ţărănimea analfabetă este condusă de câţiva demagogi venali şi exploatată de Jidani, cari din cârciumile lor, unde falsifică şi otrăvesc beuturile spirtoase, conduc opera de stârpire a falnicelor păduri bihorene, — care ca azi, mâine nu vor mai exista. Afară dacă numai totul nu se va schimba încă la timp.

Ca cea dintâie comună, în care s'a început lupta aceasta de mântuire. a fost ales

Bulzul

In ziua de 19 Aprilie a. c., la ora 11 a. m., s'a ţinut aici o mare întrunire, la care au participat 3-400 ţăranii cu drapelul „Ligei“ în frunte. Din partea conducătorilor „Ligei“ au luat cuvântul dnii prof. *I. C. Cătuneanu* şi prof. *Titus Malai,* precum şi studenţii *Lascu* şi *Ivan.* In numele localnicilor a mulţumit păr. *Ciuhandra,* îndemnând pe ţărani să se ţină de jurământul sfânt, pe care l'au depus cu toţii. In fruntea comitetului comunal, nou format, a fost ales în mijlocul unei mari însufleţiri, păr. *Ciuhandra.*

După masă la ora 2 propagandiştii au sosit, cu trenul la

Bratca

In gară au fost salutaţi, cu urale necontenite, de către poporul, venit cu steagurile „Ligei“ în frunte. In numele lor a vorbit, foarte impresionant, ţăranul fruntaş *Groza* din Valea Neagră şi păr. *Groza* din Lorău.

In piaţă a fost o mare întrunire, la care au vorbit dnii prof. *Malai,* stud. *Lascu,* prof. *I. C. Cătuneanu.*

Părintele *Malai* a luat jurământul la 3—400 oameni, cari s'au constituit într'un comitet, în frunte cu păr. Groza.

La ora 4 p. m. a fost o altă întrunire în comuna

Beznea

Aici conducătorii „Ligei“ au fost primiţi iarăş de multă lume, în frunte cu păr. *Bere.* Au vorbit dnii prof. *Malai,* stud. *Lascu,* precum şi dl prof. *Fodor Petru,* preşedintele Comitetului Regional a L. A. N. C. din Oradea-Mare. Şi aici, sute de ţărani au depus jurământul „Ligei“.

Seara ligiştii s'au reîntors la Bratca, unde au fost găzduiţi în casa ospitalieră a dlui prof. Fodor.

Luni, în 12 Aprilie, s'a ţinut o întrunire admirabil reuşită la

Negreni (Fechetău)

Aici, dl prof. *Malai* şi stud. *Lascu* au vorbit în faţa alor 3—4000 de ţărani, veniţi din zeci de comune.

Este semnificativă întâmplarea, că în timp ce se ţinea întrunirea, un automobil cu propagandişti *ţărănişti* a fost atacat, cu pietre, de ţăranii revoltaţi, cari strigau: *„Nu ne trebue partide politice“!* Cu toţii au depus, pe urmă, leguitul jurământ al „Ligei“.

La masă propagandiştii au fost găzduiţi la dna *Filip.*

Seara, cu toţii au sosit la Oradea. Aici s'a ţinut o consfătuire la mensa studenţească, la care au participat aproape toţi studenţii români şi creştini dela Academia de Drept. Cu toţii au depus jurământul sfânt al „Ligei“. Pe urmă studenţii s'au repartizat şi organizat în puternice echipe de propagandă, cari vor avea menirea să continue lupta începută. S'a colectat şi un prim fond de propagandă, din contribuţiile benevole ale studenţilor.

Marţi propagandiştii s'au odihnit la Oradea. Miercuri, s'a ţinut o mare întrunire la

Beliu

In mijlocul pieţei s'au strâns câteva mii de ţărani, veniţi *din 60 de comune,* în faţa cărora au vorbit dnii prof. *Malai* şi stud. *Lascu.* Intreaga asistenţă a depus jurământul. S'a constituit un comitet, alegând de preşedinte pe dl *Gh. Rusu.*

Miercuri seara propagandiştii au plecat spre Beiuş. In drum s'a ataşat şi dl prof. *Cătuneanu,* care venise din Cluj. In gara din

Beiuş

Fruntaşii ligişti au fost primiţi de foarte multă lume. Intr'un discurs avântat şi bine simţit dl prof. *Buşiţa,* priceputul preşedinte a L. A. N. C. din Beiuşi a salutat pe distinşii oaspeţi. A răspuns, vădit mişcat, dl prof. *Cătuneanu.* In discursul său însă Dsa a atins şi rolul antipatriotic al partidelor politice, în ce priveşte atitudinea faţă de marea luptă naţional-creştină. Aici a fost însă intrerupt de către dl. *Maiorescu,* banchierul „naţionalist“, care văzând că i se duc pe gârlă toţi banii, pe care şi-a investit în propaganda electorală, pentru a se vedea în parlamentul ţării alături de Stere şi Adolf Stern, — a sărit, ca înţepat. A fost însă huiduit de ţăranii adunaţi, pe cari „democraţia integrală“ nu-i mai poate mulţumi. Ce să-i faci. Tempora mutantur.

Joi, în 15 Aprilie a. c., s'a ţinut în piaţa Beiuşului, marele „meeting“ la care au participat vre-o 70 de comune din plasa Beiuş.

De pe o estradă, frumos împodobită cu scoarţe şi verdeaţă, au vorbit, dnii stud. *Lascu,* prof. *Mălai* şi *I. C. Cătuneanu.* A urmat depunerea jurământului. Pe urmă a vorbit admirabil, dl prof. *Buşiţa.* Ca cel din urmă a vorbit ţăranul fruntaş *Mihai Macavei.* El declară că dl *Maiorescu* a plătit vre-o câţiva ţărani, ca să huiduiască pe „cuzişti“. Şi el a fost printre aceştia. Insă el vede că „Liga Apărării Naţionale Creştine“ singură poate scăpa Ţara. De aceea el, deacum în colo ţine cu „Liga“. Toată asistenţa a rămas adânc mişcată de această spontană şi sinceră isbucnire a instinctului de cinste, pe care îl are ţăranul român.

După întrunire a fost un banchet. Seara fruntaşii „Ligei“ au sosit la

Oradea

In restaurantul Széesenyi s'au adunat toţi studenţii români şi creştini din Oradea. Dl prof. *Cătuneanu* a ţinut o conferinţă luminoasă, ară-

tând multiplele şi variile aspecte ale marelui pericol jidovesc şi demonstrând afirmaţiile sale cu nenumărate exemple din doctrina şi literatura naţional-creştină. Pe urmă a vorbit stud. *Lascu*, înfierând eşirea donchişotică a fiţuicei naţionalisto-lazaristo—socialisto—sioniste „Dreptatea", faţă de mişcarea „cuzistă". In fine au mai vorbit dnii prof. *Malai* şi *Fodor*. In numele studenţilor a luat cuvântul dl *Silviu Andru* asigurându-i de tot devotamentul şi abnegaţia studenţimei luptătoare bihorene.

Vineri, s'a ţinut o mare întrunire la

Tileagd

la care au participat 32 comune cu vre-o 3000 de ţărani. Au vorbit dl prof. *Cătuneanu* şi *Fodor*. A urmat depunerea jurământului. S'a ales un comitet în frunte cu păr. *Maliţa*.

In aceiaşi zi, un alt grup de propagandişti a ţinut o intrunire la

Marghita

In restaurantul gării au fost primiţi de către dl *Pavel Holţia*, proprietarul restaurantului, care după o cuvântare inimoasă, i-a invitat la masă.

După masă s'a ţinut 2 mari întruniri, în cele 2 pieţi ale comunei. Au vorbit dnii Prof. *Malai* şi stud. *Lascu*. Toţi ţăranii prezenţi au depus jurământul. E caracteristic că ura contra jidanilor e atât de mare, în acesta regiune, încât şi ţăranii *unguri* au declarat că şi ei sunt gata să lupte pentru „kamposkereszt" contra jidanilor, cari sug vlaga mult oropsitului Bihor.

S'a ales un comitet, în frunte cu dl *Aurel Boţoc*, preşedintele federalei „Crişului".

După aceste întruniri toţi propagandiştii s'au reîntors la Cluj, cu inima mulţumită că au putut aprinde făclia luminei în bezna Bihorului.

Rep.

Decoraţiile

Pe vremurile înainte de război exista la toate popoarele culte un obicei sau mai bine zis o manifestare exterioară faţă de persoanele merituoase, cari s'au distins pe terenul literar, medical, politic, technic sau social, aducând servicii reale civilizaţiei umane în general şi în special naţiunei din care făcea parte. Acest obiceiu consta în acordarea unei decoraţii celui merituos de către autorităţile locale, de către guvern sau de Maiestatea Sa Regele. Cu ocazia acestei decoraţii se aranjau mari serbări, la cari asistau: oficialitatea, prietinii, rudeniile celui sărbătorit, se ţineau discursuri preamărind pe sărbătorit. In cursul războiului mondial mentalitatea aceasta s'a schimbat. Decoraţiile se distribuiau acelora, cari au distrus mai mult din ceeace s'a clădit în timp de pace. Acei, cari făceau mai multe victime omeneşti în rândurile vrăjmaşilor erau mai preaslăviţi. Aşa era mentalitatea care domina în război.

A trecut războiul cu toate distrugerile, mizeriile, păcatele, crimele sale. Suntem în perioada de refacere, Rănile cauzate de acel măcel nu s'au cicatrizat încă. Prigonirile şinghiuirile, maltratările Românilor ardeleni suferite din partea Ungurilor, Evreilor sunt încă proaspete în memoria noastră şi deja asistăm la manifestarea altei mentalităţi bolnăvicioase, care se îndeletniceşte cu acordarea de decoraţii acelora, cari şi-au trădat neamul, cari şi-au ponegrit fraţii şi ţara, cari au fraternizat cu duşmanii noştri seculari.

Azi se dau aceste decoraţii de fostul guvernul liberal zis şi naţional duşmanilor, asupritorilor noştri seculari, cari ne-au încătuşat atâtea secole dearândul, cari în cursul războiului ne-au trimis intelectualii noştri în închisorile Seghedinului şi la spânzurători, când în acelaş timp copii, părinţii, fraţii noştri mureau prin Galiţia şi pe frontul italian în serviciul armatei duşmane.

Intrebăm guvernul ce merite şi-au câştigat aceşti indivizi pentru neamul românesc şi pentru ţara noastră câştigată prin martirajul nostru şi jertfele aduse de neamul românesc. Oare în aceea constă meritul lor, că ne-au maltratat, batjocorit, şinghiuit înainte de război şi în tot cursul războiului? Medicii străini sunt decoraţi azi pentrucă în cursul războiului ne trimiteau fraţii pe frontul de luptă cu rănile încă nevindecate, iar pe acei răniţi şi bolnavi pe front îi lăsau pradă morţii fără să-i îngrijească şi să-i trimită în spitale.

Guvernul liberal şi slujbaşii săi n'au ştiut să apere interesele naţionale ale poporului român, ci s'a făcut caraghios şi odios înaintea Românilor de cinste şi de treabă decorând pe acei străini, pe cari şi Ungurii i-au decorat, fiindcă au fost buni patrioţi, soldaţi disciplinaţi ai ideii unitare de stat maghiar şi ca atare au ştiut să maltrateze pe Românii ardeleni.

Să ne răspundă partidul liberal şi acei domni din oraşul Arad, cari au propus pentru decoraţie străinii de mai jos, ce merite deosebite au aceşti străini pentru Neamul românesc şi Ţara românească de s'au propus pentru decoraţie, sau au fost propuşi numai din motive personale de partid cunoscute autorităţilor locale, cari au făcut aceste propuneri.

Nu este oare o crimă faţă de poporul român decorarea acestor indivizi?

Astfel stând lucrurile, credem, că Românii de cinste şi de omenie nu cu multă bucurie au primit aceleaşi decoraţii, pe cari le-au primit şi străinii şi credem, că aceşti străini nu se împacă cu ideia ca să poarte aceste decoraţii, pe cari le poartă trădătorii şi călăii Neamului.

Iată lista acelor străini din Arad, decoraţi de guvernul liberal înainte de plecare:

Adler Andor comerciant;
Alföldi Pavel;
Dr Boross Ludovic comerciant;
Farago Rudolf director de bancă;
Fejér Gavrilă director de bancă;
György M. comerciant;
Heller O. comerciant;
Laslo Desideriu director de bancă;
Mairowitz M. comerciant de lemne;
Dr Racz Alexandru director;
Stern Iuliu directorul general al firmei Naschitzi, care nici nu este cetăţean român;
Vigyazó Ludovic director de fabrică.

Toţi aceştia au primit meritul comercial şi industrial clasa I.

Rado Iuliu comerciant;
Reich Anton comerciant;
Reinhardt Iuliu comerciant şi
Szabo Adalbert comerciant au primit meritul comercial şi industrial clasa II.

Dintre medicii din judeţ au primit 4 Jidani meritul sanitar clasa I. şi numai un Român.

Trăim oare în România sau în Palestina?

Dr. Cosma

Un spion jidan la Cantina Studenţilor din Bucureşti. Aflăm din sursă sigură, că individul *Alexandru Valenberg*, jidan din Gherla s'a introdus, prin înşelăciune, la Cantina studenţilor din Bucureşti (Bulevardul Carol 17), ca *secretar economic*, pretextând, că este creştin. Avizăm pe cei interesaţi, că se păzească de acest periculos spion al Cahalului, care este jidan sadea.

† Ilie Dobrotă

In dimineaţa zilei de Sf. Gheorge a. c., când toate casele satelor noastre, sunt împodobite cu verdeaţa fagului, numai o singură casă într'un colţ, îndepărtat al Ardealului, era îmbrăcată în negru mohorât, pentrucă unul din membrii ei, în aceea zi, s'a stins din această lume.

Satul e Poiana-Sibiului, iar casa ea neuitatului părinte al acelui sat, Ilie Dobrotă, dela a cărui moarte nu s'a împlinit anul.

Din această casă îndurerată, numărul membrilor ei, s'a împuţinat cu unul. Tînărul elev, Ilie Dobrotă a murit în floarea vârstii sale. A murit fără să fi fost bolnav, în spitalul Sighişoara, după o suferinţă de 2 zile, de „aprindere de plămâni."

A fost un tovarăş de suferinţe dela începutul acestei mişcări al cărei însufleţit şi credincios ostaş a rămas până în ultimul moment al vieţii lui.

Din primul moment când s'a dat semnalul redeşteptării naţionale, el şi-a dat seama că datoria lui este, să fie printre cei dintâi în această luptă. Luptând cu necazuri, mai ales materiale, peste cari trecea cu uşurinţă, ajungând până la sacrificiu, şi-a dat întreg obolul său pentru binele unui Neam, care trebuia scos dela calea pieirii, pe care apucase. Soartea însă a fost nemiloasă cu el şi n'a avut să-l lase să ajungă acolo de unde ar fi putut aduce mult bine pentru noi toţi.

Fiind încă la liceul din Orăştie şi locuind la părintele Moţa, adeseori şi-a răpit timpul de odihnă pentru ca prin manifeste şi broşuri să răspândească lumina în mijlocul ţăranilor, pe cari îi avea atât de drag.

Incălzit de căldura focului care ardea în casa părintelui Moţa, a depus o întinsă şi bogată activitate între colegii săi, întemeiând cea dintâiu „Frăţie de cruce" din Ardeal şi punând bazele unei frumoase biblioteci şi-a unui steag care fâlfâia pe străzile Orăştiei şi pe uliţele satelor vecine, ori de câte ori era de lipsă. E demn de amintit că atunci când Corneliu Z. Codreanu era judecat la T.-Severin, el împreună cu alţi colegi, s'au dus într'o comună vecină şi în faţa altarului s'au rugat lui Dzeu, pentru achitarea fratelui lor mai mare.

Trecut la Odorheiu, n'a încetat cu activitatea sa, căutând în tot momentul să-şi afirme cu tărie şi curaj părerile şi simţămintele sale româneşti, — formând curentul naţionalist în mijlocul colegilor săi.

Cei cari l-au cunoscut, la auzul morţii lui, vor vărsa o lacrimă de durere, pentrucă nu s'a stins numai un suflet de om, ci un suflet de Român, care putea fi de cel mai mare folos Ţării şi Neamului său.

In faţa gliei reci a mormântului de curând închis, se cuvine cu toţii, cari ştim suferinţele unui credincios luptător să ne descoperim pios şi făcându-ne semnul sfintei cruci, să zicem creştinescul:

„Dumnezeu să-l ierte!"

APEL

Către studenţii români din Italia

In ziua de 23 Ianuarie 1926, Societatea *„Aurel Vlaicu"* a studenţilor Români din Torino şi Societatea Academică *„Dacia Traiană"* din Roma au fondat **„Federaţia Naţională a Studenţilor Români din Italia".**

Inţelegând nevoile studenţilor Români, cele mai vechi Societăţi studenţeşti române, în perfectă înţelegere, au înfiinţat Federaţia care va reprezenta studenţii români din Italia.

Federaţia streină de ori ce curent politic, are scopul de a apără interesele morale şi materiale ale studenţilor români din Italia. Una din preocupările Federaţiei va fi aceia de a rezolvă cât mai favorabil chestiunea examenului de Stat care pe străinii, ce nu vor să prefeseze în Italia, nu-i poate privi întru nimic.

Federaţia va menţine contactul între studenţii Români din Italia şi colegii din ţară şi celelalte asociaţii studenţeşti Româneşti din streinătate, — şi va sta în legătură permanentă totodată cu principalele Asociaţii studenţeşti italiene.

Cunoscut fiind unul din mijloacele cele mai eficace de apropiere între două popoare este schimbul de studenţi Federaţia ca unitate de idei şi conducere, va putea rezolvi această problemă în mod mai fericit în ceia ce priveşte Italia şi România. Conform Art. 3 alineat. C. al statutului, Federaţia va da tuturor acelora cari i se vor adresa toate informaţiunile asupra Universităţilor şi Şcoalelor superioare italiene şi româneşti, asupra condiţiilor de traiu în diferitele centre Universitare, sfaturi asupra călătoriri şi în general asupra a tot ceia ce este în legătură cu viaţa studenţească în Italia şi România.

In sfârşit Federaţia va încerca să demascheze şi să contrabalanseze propaganda condusă de duşmanii noştrii contra poporului Românesc.

Pentru a cunoaşte însă nevoile studenţilor români din diferitele centre universitare italiene şi pentru a putea câştiga informaţiile necesare, facem apel călduros tuturor eventualelor societăţi studenţeşti româneşti din Italia şi tuturor studenţilor Români izolaţi în ori care centru universitar italian, să caute a se înscrie cât mai neîntârziat în Federaţie, considerând'o aceasta ca o datorie morală şi naţională. Federaţia promite sprijinul ei tuturor componenţi şi cere ajutorul lor.

O societate studenţească poate intra în Federaţie dacă împlineşte următoarele condiţii (Art. V.)

a) Membrii să fie titraţi Academici ori studenţi Români residenţi în Italia;

b) **Activitatea Societăţii să nu fie în contrast cu „Uniunea Naţională a studenţilor români" (Bucureşti).**

Pentru admitere, o Societate va trebui să adreseze Secretariatului General al Federaţiei. (Roma, Via della Copele, 72 A.) o adresă alăturând un exemplar al Statutului Societăţii şi lista tuturor membrilor ei cu specificarea funcţiei care ocupă sau a studiilor cari le urmează (Art. VII)

Studenţii izolaţi din ori care centru universitar, pot intra în Federaţie prin una din Societăţile federate existente în alt centru (de oare ce unicii membri ai Fed. sunt Societăţile Federate. Aceşti studenţi pot fi membii activi externi ai unei societăţi, făcând cerere la care vor alătura un certificat din care să se constate că e Român înscris la o Universitate sau o şcoală superioară echivalentă italiană (sau că e titrat academic.) Aceste cereri trebuesc adresate preşedintelui Societăţilor *„Aurel Vlaicu"* la Torino (Via dell' Ospedale No. 32 sau „Dacia Traiană" la Roma, (Via delle Coppelle No. 72 A.)

Drept încheiere, amintim că obligaţiile financiare ale studenţilor faţă de Federaţie sunt foarte modeste.

Convinşi că apelul nostru va avea răsunetul adevărat, recomandăm tuturor celor interesaţi să se pună în

legătură cu Secretariatul general al Federaţiei sau cu Societăţile noastre în cel mai scurt timp; pentrucă în a doua jumătate a lunei Aprilie să se poată face alegerile definitive ale Comitetului Central.

Roma, 10 Martie 1926.

Pentru Comitetul Central provizoriu:

Preş. Soc „Dacia Traiana"
ss. *Ion Zadik*

Preş. Soc. „Aurel Vlaicu"
ss. *Victor Ungurean*

Secretar General:
Teodor Hotăran

Reflexii

Unul dintre cei şapte înţelepţi ai Greciei, Solon, şi-a rezumat concepiile sale de guvernare a unui Stat în următoarea sentinţă: „Guvernarea perfectă este aceia, unde insulta dusă unui cetăţean ar fi simţită de toţi".

Nu voi reflecta asupra adâncimei de înţelepciune şi de simţ patriotic ce se află în această simplă propoziţie, căci gândurile mari totdeauna sunt simple, ci cu o amară strângere de inimă voi privi în lumina ei, câteva fapte din zilele mari şi mici, pe cari le trăim.

De patru ani studenţimea română pare că luptă în numele crucii şi al simţului de rassă împotriva aceleiaşi puteri, care a ispitit pe lacoma Eva să muşte dintr'un măr. După ce asemenea Evei, Jidanii şi-au căutat oameni calificativi cu un adjectiv de nouă provenienţă „manciu", au cercat să opună stavilă puhoiului. Dar precum o lavină doboară în drumul ei şi stejarii, nu se putea ca scaieţul să rămână neatins şi astfel Manciu a căzut. De pe urma lui a rămas doar un automobil fără stăpân şi o scârbă unanimă...

Şi-au zis atunci Jidanii „trebue tăiat răul dela rădăcină" — căci tot ce e bun pentru noi e rău pentru ei şi invers — şi atunci au pus la cale atentatul împotriva dlui prof. A. C. Cuza. Nu voia mai comenta acest fapt când gravitatea şi urmările lui le-au rezumat atât de sobru stud. Urziceanu printr'o apăsare a degetului arătător pe trăgaciu. Dar mă refer la Solon şi întreb: Au simţit oare aceia, cari trebuiau să mai păstreze încă fiorii şi desgustul exploziei maşinei infernale a lui Max Goldştein, insulta adusă acestui bun român? Au protestat oare, colegii dlui prof. Cuza împotriva acestor insulte aduse unei catedre româneşti şi unui coleg al lor, căruia nu-i poţi găsi o mai frumoasă calitate decât aceea, că tot făcând politică totuş a rămas sărac?... Hotărât lumina sentinţei lui Solon face abatere dela legile fizice se pare că vine spre noi cu iuţeală infimă. Ceeace îmi vine însă acuma în minte este Curtea cu juraţi şi achitarea stud. Urziceanu. Acest recent erou este a treia verigă principală a unui medalion sacru. Prin glasul Curţii cu juri, întreg poporul românesc care este cea mai mare putere, l'a achitat cu cinste şi cu mândrie.

...Dar noi, cari reflectăm acestea suntem tineri şi cultivăm cea mai tânără virtute: sinceritatea. Spunem deci deschis: suntem capabili nu numai să condamnăm ci vom şti să purcedem aşa încât cei ce ridică sabia de sabie să piară.

In ţara noastră agricolă şi mănoasă, ţăranul care vorbeşte puţin dar munceşte mult, când face orice alegere, atunci deosebeşte tot ce e rău de ceeace e bun, alege neghina din grâu şi o aruncă. Guvernamentalii noştri ar putea învăţa atâtea lucruri din acest principiu luminos, dar cu ocazia alegerilor comunale printr'o ciudată ironie a soartei ei s'au gândit să facă tocmai invers. Au ales — căci ei au ales şi nu votanţii — neghina jidovească şi în loc s'o arunce au pus-o pe poliţă ca să domineze şi mai bine masa asupra căreia se apleacă Românul istovit de muncă.

Pe vremuri Romanii aplicaseră cu succes un principiu ca „divide et impera" şi înţelepciunea istoriei a putut să înregistreze admirabilele urmări ale acestei practice. Azi dintr'un spirit evident de ostilitate faţă de tradiţionalism noi îi unim şi în propria noastră casă, le dăm voe să ne poftească ei a şedea. Şi ca o urmare a acestor lucruri sunt sceptici, cari nici nu se mai miră de cele ce prevăd. Dar în această ţară nu sunt numai sceptici. Acea tinerime îmbătrânită în necazuri, care îşi iubeşte mai mult ţara decât o urăsc jidovii, n'a rupt firul tradiţiei. Antisemitismul, pe care îl susţine şi îl duce spre ţintă această tinerime nu este o fermentaţie trecătoare a unor împrejurări sociale curente.

Nici când noi n'am uitat accentele jalnicei „Doine" a lui Eminescu şi nici versurile lui Moş Creangă, care deşi n'a citit „Protocoalele Inţelepţilor Sionului" scria:

Iasmele otrăvitoare
Duhul rău şi necurat
Vai! destul ne-au supt puterea
Şi viaţa ne-au secat

De pe ochii voştri rupeţi
Pânza 'ntinsă de duşmani
Voi cu inima creştină
Nici un ac dela Jidani!

Acela, care se înşiră sub steagul „svasticei române" aude fără să vrea şi îndrumările înţelepte ale trecutului şi tânguirile prezentului.

In munţii urmaşilor lui Iancu atâţia orfani şi mame plâng pe urma jidovilor, dar Dzeu le numără lacrimile şi noi le încrestăm fiecare nedreptate ce li se aduce. *Judecata eternă e în conştiinţă şi sentinţa ei grea şi-o rosteşte fără şovăire ziua şi noaptea.*

Ori de câteori ne întoarcem faţa şi privim spre locul de care ne leagă o mai mare dragoste, totdeauna privim spre faţa ţăranului arsă de soare şi de vâltoarea luptelor ce ne aduc în minte Mărăştii şi Mărăşeştii. Pentru acest simbol de ordine şi de virtute studenţimea a făcut şi face mult. Cu vorba şi cu scrisul totdeauna am cercat a-i arăta situaţia şi felul de orientare ce trebue să-l ia în mijlocul atâtor turburări actuale.

Dar primejdioasele semne ale răului şi ale binelui, cuvintele, nu sunt numai în posesia noastră. Prin multe sate se abat „domni", cari dintr'o convingere ce nu poartă cu sine nici măcar iluzia existenţei ei, cearcă zic ei, să scoată pe ţăran din bigotism. Noi întindem tuturora, cari se ataşează la noi un steag, pe care se află scris Hristos şi pe care în loc de pajură se află crucea isbăvitoare de suferinţi. Până când la oraşe şi orăşele se întind lanţ seratele „purim" ale jidovilor cu cântări de cuplete şi cu dansuri moderne, destinând venitul pentru scopuri jidoveşti, noi strigăm spre sate la aceia, cari o să ne înţeleagă mai deaproape: *„Preoţi cu crucea 'n frunte!"*

*

Se ştie ce disparaţie şi ce diversitate există între psihologia individului şi aceea a masselor. Psihologia masselor nu este totalitatea psihologiilor individuale precum mentalitatea unui om nu mai este aceiaşi când e luat într'un vârtej de idei, cari merg spre aplicare. Liga A. N. Creştine este o societate, care sprijinită pe raţiune întocmai ca şi religia lui Hristos se manifestă, cucereşte, creiază şi progresează uimitor prin acelaş „genie de christianisme" care este sentimentul. Aiceea nu mai există când e vorba de sentiment, diversitate psihologică între individ şi massă.

De acum s'a încheiat un trecut şi se începe o nouă viaţă. Două noţiuni se precizează dela sine în sufletul fiecărui oştean de sub steagul viitoarelor glorii. *„Inainte şi afară"* — *Inainte, Români, afară jidani!*

Ceterum censeo.

Ion Liviu Hulea
stud. în drept

INFORMAŢIUNI

DELA L. A. N. C.

Din judeţul Cluj. In ziua de *23 Aprilie* s'au ţinut marile întruniri poporale ale L. A. N. C. în comunele *Frata, Tothaza, Bothaza, Bercheş* şi *Suat.* La aceste întruniri, cari au fost ascultate de foarte mulţi ţărani, au vorbit dnii *Valeriu Pop*, Căpitan *Beleuţa, dr Lazar Isaicu*, asistentul institutului de igienă din Cluj, *Gh. Munteanu* şi *Virgil Racoviţeanu.*

In ziua de *25 Aprilie* s'au ţinut alte două întruniri în comunele *Pata* şi *Boji*, la cari au vorbit dnii *dr Lazar Isaicu, Vidican* şi *Ciocan.*

In ziua de *27 Aprilie* s'a ţinut un mare „meeting" la *Huedin.* In piaţa Huedinului erau adunaţi peste 3000 de oameni, veniţi din toate comunele Moţilor năpăstuiţi de jidani şi jidoviţi.

In mijlocul unei călduroase însufleţiri au vorbit dnii *Amos Frâncu, Gheorghe Sion, Valeriu Pop, Eremeiu, Furcovici şi Potra.*

*

Din judeţul Someş. In 23 Aprilie a. c., urmă să se ţină o mare întrunire a L. A. N. C. în fruntaşa comună *Gâlgău.* In vederea acestui scop au sosit dnii prof. *I. C. Cătuneanu*, preşedintele L. A. N. C. din Transilvania, *Peneş*, inimosul comerciant şi luptător naţionalist, vrednicul protopop *Costea* din Gherla, *Miron Şerb, Micu, Ionel Mureşianu, Ivan Dumitru* etc. Intrunirea a fost împiedecată, cu toate că au venit câteva mii de ţărani, cari voiau să asculte cuvântul mântuirii neamului din ghiarele jidoveşti. Cu această ocazie primpretorul *Rusu* din Ileanda a dovedit acelaş zel de jidovit în sugrumarea libertăţii cetăţeneşti, cum a făcut-o şi în trecut. Ruşine lui.

Deşi întrunirea a fost împiedecată, totuşi propaganda s'a făcut prin împărţirea miilor de foi volante şi prin discuţii contradictorii cu ţăranii,cari s'au declarat gata pentru lupta începută.

*

Din judeţul Alba. In 23 Aprilie a. c., s'a ţinut o mare întrunire a L. A. N. C. în *Uioara*, la care au participat peste două mii de oameni. Fruntaşii „Ligei", dnii *Amos Frâncu*, marele luptător naţionalist prof. *I. C. Cătuneanu*, conducătorul suprem al L. A. N. C. din Transilvania, *E. Pascu* preşedintele Centrului studenţesc „Petru Maior" din Cluj şi *dr Cornel Circa*, preşedintele organizaţiei judeţene a L. A. N. C., — au fost primiţi cu o uriaşă însufleţire. Cuvântările lor au fost ascultate şi viu aprobate de către numeroasa asistenţă, care s'a declarat şi ea gata să lupte, alături de ţăranii din toate colţurile ţării, pentru a duce la izbândă mişcarea tineretului naţionalist. Interpretul acestei voinţe a fost fruntaşul ţăran *Ion Stanciu* din Spânlaca, care a ţinut o cuvântare plină de avânt şi căldură. Trebue să remarcăm preţiosul ajutor, pe cere ni l'au dat comercianţii *Bratu* şi *Vasonca*, din localitate.

*

Din judeţul Năsăud. Duminecă, în 25 Aprilie a. c., sau ţinut patru mari întruniri în comunele *Sângeorgiul-român* (preşedinte: *Sohorca Iustin), Feldru* (preşedinte: *Emil Sângeorzan*), *Nepos* (preşedinte: *Bota Ioan)* şi *Rebrişoara* (preşedinte: *Mihalca Traian).* La aceste întruniri au vorbit dnii *I. C. Cătuneanu*, profesor universitar, *Titus Mălai*, prof. acad. teol., *Octavian Mărcuş*, profesor-preot şi inimosul preşedinte al organizaţiei judeţene L. A. N C. din Năsăud şi *Aurel Eremeiu.* Pretutindeni conducătorii naţional-creştine au fost primiţi cu multă însufleţire.

*

Din judeţul Turda. Duminecă în 24 Aprilie a. c. comitetul regional din Cluj a ţinut întruniri în comunele: *Lunca, Sălciua de jos, Baia de Arieş* şi *Lupşa* comune organizate mai dinainte. In acest turneu dl dr. Amos Frâncu părintele moţilor a fost însoţit de dl dr. Valeriu Pop, căpitanul înv. Beleuţă şi prof. Mocanu preşedintele Ligii din acest judeţ. Toţi moţii sunt aderenţi devotaţi ai mişcări noastre întrucât partidele politice iau adus la sapă de lemn. Ei au rupt definitiv cu politicianii jidoviţi şi singura lor speranţă mai este Liga. Cu toate ameninţările şi uneltirile ascunse ale partidelor, în sufletul moţului amărât şi păţit nu mai intră duhul satanei. La aceste întruniri au luat parte nu numai localnicii ci şi comunele învecinate.

Părintele *Manciu* din Ocoliş a îndemnat poporul să nu ne asculte. Ruşine lui! De altcum numele de *Manciu* îl caracterizează deajuns.

INTERNE

Demisia dlui Aurel Ciortea din L. A. N. C. Iată textul scrisoarei de demisie înaintată domnului profesor *I. C. Cătuneanu*, preşedinte al Comitetului regiunei Cluj a L. A. N. C.:

Cu onoare Vă rog, binevoiţi a face cunoscut On. Comitet central, regional şi local, că în conformitate cu art. 7 al Statutului L. A. N. C. demisionez din cadrele acestei Ligii şi deci şi din calitatea mea de membru în numitele Comitete.

Motivul demisiunii mele este: credinţa, că în zilele actuale *istorice*, în cari o nouă grupare de intelectuali români *ardeleni* vor să dea o nouă orientare *politicei ardeleneşti*, pentru ca să intre în armonie perfectă cu interesele mari, naţionale şi creştine ale neamului şi Ţării întregi, — în cadrele acestei organizaţiuni, păstrându-mi convingerea şi principiile, pe cari am jurat odinioară ca membru al Acţiunei româneşti, — voi putea să aplic aceste principii cu mai mare efect şi astfel voi aduce servicii mai imediate şi mai la timp cauzei şi idealului, pentru care am muncit în întreaga mea viaţă.

Primiţi, Vă rog, asigurarea distinsei mele stime: Cluj, 28 April 1926, *Aurel Ciortea.*

Fără comentarii!

*

Autorităţile au început să-şi facă datoria. In plasa Bandul de Câmpie, judeţul Mureş, primpretorul un funcţionar corect şi bun Român, găsind cârciumele jidoveşti în murdărie şi băutura combinată cu tot felul de ingrediente otrăvitoare, a dispus şi efectuat închiderea lor. Iată domnilor primpretori cum se lucrează spre a păzi poporul român de otrava alcoolismului propagat de jidani. Ia lecţie, domnule primpretor Russu din Ileanda-Mare, protector oficial şi interesat al jidanilor din plasa dtale.

*

Din isprăvile prefectului din Turda dl Mihail Moldovan. Noul prefect averescan ia cele mai „straşnice" măsuri împotriva L. A. N. C.

1. A dat ordin secret autorităţilor să „stârpească" organizaţia.

2. A oprit pe funcţionarii nu numai să facă parte din Ligă dar nici să mai vorbească cu preşedintele Ligii de acolo căci „zboară", în timp ce chiar dsa merge în propagandă cu funcţionarii dela prefectură.

3. A ameninţat pe crâşmari cu revocarea brevetului dacă vor adera la Ligă.

4. A reînapoiat vechilor proprietari streini loturile de casă date funcţionarilor şi profesorilor de către comisia agrară.

Să se ştie că tot acest prefect s'a declarat înainte aderent al nostru. Judece-l lumea!

*

Procesul Căpitanului Beleuţă. In numărul viitor vom publica desbaterile procesului bravului Căpitan inv. *Beleuţă*, învinuit cu propagandă antisemită. Am amânat aceasta publicare din cauza lipsei de spaţiu.